

NIECH ŻYJE 32 ROCZNICA WIELKIEJ PAŹDZIERNIKOWEJ REWOLUCJI SOCJALISTYCZNEJ

Sztandar LUDU

Cena 5 zł.

LUBLIN
PONIEDZ. 1 LISTOPADA 1949 R.
ROK V NR 307 (1387)

Organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Ludzkości dzień jutrzejszy

Z PODZIWEM sledzimy wspólnie osiągnięcia gospodarcze i kulturalne ZSRR. W podziw wprawia nas to, czego się dowiadujemy o tempach rozwoju gospodarczego Związku Radzieckiego, o tysiącach nowych fabryk, o nowej technice, o nowych metodach pracy, o najbardziej przodującej nauce i praktyce radzieckiej w ogóle i — konkretniej w szczególności.

Jaki cel przyświeca temu niezwykłemu, jednemu w świecie budownictwu, w którym uczestniczy dwadzieścia milionów ludzi, kierowanych jedną dalekosiętną wolą partii bolszewickiej, opierającej się na najwyższych osiągnięciach nauki.

Odpowiedzi na to pytanie szukamy w nacechowanych głęboką mądrością dokumentach partii Lenina — Stalina, w obrazach kreślonych mistrzowską ręką pisarzy radzieckich, w myślach i uczuciach, ożywiających miliony ludzi radzieckich. Kierunek marszu ludzi radzieckich wytknięty jest jasno i wyraźnie. Kierunkiem tym jest komunizm — ustrój społeczny, w którym każdy człowiek pracować będzie stosownie do swych możliwości i zdolności, a korzystać będzie z dóbr wytworzonych przez społeczeństwo w takiej mierze, by jego potrzeby były całkowicie zaspokojone.

W rocznicę Rewolucji Październikowej dobrze jest uświadomić sobie, że taki właśnie a nie inny jest kierunek rozwoju społeczeństwa radzieckiego, wytknięty przez Lenina i Stalina i realizowany z podziwu godną konsekwencją. Taki a nie inny jest sens najistotniejszy walki o plan, dyscyplinę i wydajność pracy, o kulturę socjalistyczną, o moralność komunistyczną. Jeśli się bowiem już zbudowało bezklasowe społeczeństwo socjalistyczne, nie znające wyzysku człowieka przez człowieka, nie znające kryzysów i bezrobocia, społeczeń-

stwo, w którym ludzie pracy są gospodarzami swego losu — to czegoś potrzeba dla zbudowania najwyższej formy organizacji społecznej, mianowicie społeczeństwa komunistycznego? Trzeba tworzyć wielką, niezłomną i niemożliwą w dotychczasowej historii obfitość produktów. To pierwszy warunek zbudowania komunizmu. Trzeba stworzyć wielką, nieznaną i niemożliwą do osiągnięcia w dotychczasowych społeczeństwach moralność ludzi pracy, moralność komunistyczną. To drugi warunek zbudowania komunizmu. Obydwa te warunki są konieczne, ale zarazem i wystarczające dla zbudowania społeczeństwa, kierującego się zasadą: *każdy według swych możliwości, każdemu według jego potrzeb*.

Stworzenie olbrzymiej, nieznaniej w dotychczasowej historii i niemożliwej do osiągnięcia w społeczeństwie, opartym na sprzecznościach klasowych, obfitości produktów... Do tego zmierzają przecież i budowa w ciągu jednej pięciolatki powojennej 5,900 nowych fabryk i osiągnięcie w ciągu tej pięciolatki takiego średniego rocznego przyrostu produkcji, który równy jest prawie całej produkcji przemysłowej Rosji z r. 1913. Potrzebę stworzenia technicznych i organizacyjnych warunków dla osiągnięcia takiej właśnie obfitości i dla zapewnienia obrony kraju przed wszelkimi niebezpieczeństwami miał na myśli towarzysz Stalin, gdy pisał jeszcze w 1931 r.: „Mechanizacja procesów pracy jest nową i decydującą siłą, bez której nie sposób wytrzymać ani naszego tempa, ani nowych rozmiarów produkcji”.

Czy nie czytaliśmy niedawno — jakby na potwierdzenie słów Stalina o nowej technice — w komunikacie TASS mówiącym, że ZSRR posiada bombę atomową — również o tym, że

dla budowy dróg, kanałów, elektrowni i innych robót stosuje się w ZSRR najbardziej nowoczesną technikę?

Rolnictwo radzieckie stwarza zupełnie nowe wyobrażenie o rozmiarach urodzaju, przekształca klimat i otwiera dla upraw zbóż, owoców i roślin technicznych — nowe kontyenty. Jeśli uczeni radzieccy wraz z kolchoźnikami zmierzają do potrojenia produkcji rolniczej ZSRR, jeśli — jak stwierdzają uczeni radzieccy — otwiera się nowa era w historii pszenicy, ziemniaków i owoców — to kto może mieć wątpliwości, że w warunkach społeczeństwa radzieckiego, nie znającego złowieszczych słów „kryzys nadprodukcji” — ogromna ilość chleba, mięsa, owoców obok ogromnej ilości maszyn i urządzeń wytwórczych — to właśnie gospodarcza podstawa komunizmu. To perspektywa bezpłatnego chleba, o którym śpiewał poeta radziecki Dolmatowski swojemu małej córeczce — mówiąc, że za chleb „bezpłatny jak niebo, jak rzeka” zapłacili już ludzie radzieccy pełną ceną swej pracy i swoją krwią.

Co bowiem innego — niż właśnie patriotyzm radziecki i gorąca chęć przyspieszenia zwycięstwa komunizmu mogło wykrzesać z ludzi w ZSRR tyle woli, hartu, rozumu i bohaterstwa, ile trzeba było dla zwyciężenia Hitlera i dla zapewnienia takiego to zwoju kraju socjalizmu, jakiego jesteśmy świadkami?

Gdy patrzymy na to, gdy wnikaemy w sens radzieckich cyfr gospodarczych i planów gospodarczych, gdy ogarniamy perspektywy rozwoju moralności i świadomości budowniczych komunizmu, czujemy się tak, jak gdybyśmy wciągali w płuca kryształowo czyste powietrze i szeroko otwartymi oczyma oglądali ludzkości całej dzień jutrzejszy.

Jerzy Kowalewski

Powołanie Ogólnokrajowego Komitetu uczczenia 70-lecia urodzin Józefa Stalina

WARSZAWA, (PAP). — Władze naczelne Stronnictwa Ludowego, Polskiego Stronnictwa Ludowego, Stronnictwa Demokratycznego, Stronnictwa Pracy, Centralnej Rady Związków Zawodowych, Związku Samopomocy Chłopskiej, Związku Młodzieży Polskiej, Ligi Kobiet, Związku Bojowników o Wolność i Demokrację — przyłączają się do inicjatywy Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w sprawie obchodu 70-lecia urodzin Józefa Stalina i powołują wspólnie do życia Ogólnokrajowy Komitet Obchodu pod przewodnictwem Prezydenta Rzeczypospolitej Bolesława Bieruta.

Obchód 70-lecia urodzin Józefa Stalina winien w Polsce objąć wielo milionowe rzesze ludzi pracy — robotników, chłopów i inteligencję — winien uświadomić im w pełni wielką rolę Józefa Stalina i jego historyczne zasługi jako genialnego myśliciela i niezłomnego rewolucjonisty, walczącego z wyzyskiem społecznym i uciskiem narodowym, wielkiego budowniczego socjalizmu, organizatora zwycięstwa nad hitleryzmem, wielkiego przyjaciela Polski, wodza światowego obozu pokoju, demokracji i postępu.

Imię Stalina na wieki jest związane z wielkim dziełem wyzwolenia Polski z niewoli hitlerowskiej i z oparciem silnej, kwitnącej, niepodległej Polski o przyjaźń z narodem Związku Radzieckiego i o granicę pokoju na Odrze i Nysie. Głęboko zapadły do serc i umysłów narodu polskiego słowa Józefa Stalina, wypowiedziane 21 kwietnia 1945 r. przy podpisaniu układu o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy powojennej między Związkiem Radzieckim i Rzeczypospolitą Polską:

„Znaczenie tego układu polega przede wszystkim na tym, że jest on wyrazem zasadniczego zwrotu w stosunkach między Związkiem Radzieckim a Polską w kierunku sojuszu i przyjaźni, swrotu, który ukształtował się w toku obecnej walki wyzwolenczej przeciwko Niemcom i który obecnie został formalnie utrwalony w niniejszym układzie”.

„Stosunki między naszymi krajami obfitowały, jak wiadomo, w ciągu ostatnich pięciu stuleci w elementy wzajemnej nieufności, niechęci i nierzadko otwartych konfliktów zbrojnych. Stosunki te kłałyby obydwie nasze kraje

i wzmacniały imperializm niemiecki.

Znaczenie niniejszego układu polega na tym, że kładzie on kres i wbiła ostatni gwóźdź do grunty tych dawnych stosunków między naszymi krajami oraz stwarza realną podstawę do zastąpienia dawnych, nieprzyjaznych stosunków sojusznymi i przyjaźnymi między Związkiem Radzieckim a Polską”.

Znajomość życia i walki Józefa Stalina, jego decydującego wkładu do historycznego przełomu w stosunkach między narodem polskim a narodem rosyjskim, ukraińskim i białoruskim, do utrwalenia i pogłębienia wieczystej, braterskiej przyjaźni między Związkiem Radzieckim a Polską, do sprawy pokoju i niepodległości — winna stać się powszechną wśród ludzi pracy w Polsce.

Skład komitetu podamy jutro.

Dziś premiowanie najlepszych gazetek ściennej

W sali konferencyjnej MRN odbędzie się dziś o godz. 17-aj premiowanie najlepszych gazetek ściennej, rozdanie nagród i uroczyste zamknięcie wystawy. Zapraszamy gorąco wszystkich uczestników konkursu.

Komunikat

W dniu 8 listopada 1949 roku o godzinie 10.00 w sali konferencyjnej gmachu KC (Aleje Stalina 19 — 5 piętro) odbędzie się posiedzenie Klubu Poselskiego PZPR.

Zwraca się uwagę na bezwzględny obowiązek obecności wszystkich towarzyszy posłów,

Pierwszy dzień procesu Petrovica ujawnia szczegóły działalności szpiegowskiej titowców w Polsce

KATOWICE, (PAP). — Jak donieśliśmy wczoraj przed Rejonowym Sądem Wojskowym w Katowicach stanął w dniu 4 bm. przedstawiciel jugosłowiańskiego Ministerstwa Komunikacji na terenie Polski — M. Petrovic.

Akt oskarżenia zarzuca Petrovicowi, że w okresie od czerwca 1948 r. aż do dnia zatrzymania, tzn. 29 sierpnia 1949 r. zbierał wiadomości stanowiące tajemnicę państwową a mianowicie: plany maszyn produkowanych przez hutę „Kościszko”, dane o ilości, jakości i systemie produkcji hutniczej, dane o eksporcie do Związku Radzieckiego i państw demokracji ludowej, dane o produkcji i eksporcie cementu oraz informacje dotyczące życia politycznego i społecznego.

Wszystkie te wiadomości — stwierdza akt oskarżenia — Petrovic przekazywał do ambasady jugosłowiańskiej w Warszawie oraz do jugosłowiańskiego Ministerstwa Komunikacji. W ramach swej działalności szpiegowskiej oskarżony przekazywał przedstawicielom dyplomatycznym Jugosławii informatorów z którymi utrzymywał stałą łączność — Organizował na szereg spotkań na których dyplomaci jugosłowiańscy otrzymywali informacje z dziedzin gospodarczej i politycznej, sam brał udział w tych spotkaniach oraz wypłacał informatorom wynagrodzenie za przekazywane wiadomości. Akt

Przyjaźń ZSRR i Polski najlepszym wkładem w dzieło pokoju

WARSZAWA (PAP). — Podsekretarz Stanu, Kierownik Ministerstwa Spraw Zagranicznych Stanisław Leszczycki wystosował do Wiceministra spraw zagranicznych ZSRR A. A. Gromyko następującą depeszę:

Do Pana A. A. Gromyko Wiceministra Spraw Zagranicznych ZSRR Moskwa.

Z okazji 32 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej przesyłam Panu, Panie Ministrze, najserdeczniejsze życzenia dla Pana i narodów Związku Radzieckiego.

Wielka Socjalistyczna Rewolucja Październikowa, stwarzając nową erę w historii ludzkości, zapoczątkowała również nowy rozdział w stosunkach między naszymi krajami. Braterska pomoc Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i coraz bardziej pogłębiająca się współpraca w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej zacieśniają coraz silniej więzy naszej przyjaźni i sojuszu oraz umożliwiają naszemu narodowi w spokoju i bezpieczeństwie kroczyć po drodze do Polski Socjalistycznej.

W stałym rozwoju serdecznej przyjaźni między naszymi narodami widzimy najskuteczniejszą rękojmię szczęśliwej przyszłości naszych krajów, najlepszy wkład w sprawę ogólnego dobrobytu, powaznego bezpieczeństwa i pokoju.

STANISŁAW LESZCZYCKI
Podsekretarz Stanu
Kier. Min. Spraw Zagranicznych

oskarżenia podaje również, że Petrovic przewoził, przechowywał i rozpowszechniał za polecenia ambasady jugosłowiańskiej biuletyny i broszury, zawierające oszczerstwa i fałszywe wiadomości, godzące w bezpieczeństwo Rzeczypospolitej i jej rządu, szkalujące Związek Radziecki i kraje demokracji ludowej i zmierzające do wywołania fermentu sprzyjającego akcji dywersyjno-szpiegowskiej przeciwko władzy ludowej w Polsce.

Milo Petrovic oświadczył na pytanie przewodniczącego, że zrozumiał zarzuty aktu oskarżenia i że przyznaje się do winy, a następnie w wielogodzinnych wywodach przedstawił całokształt swej działalności szpiegowskiej na terenie Polski. Oskarżony stwierdza, że delegowany został do Polski w marcu 1948 r. jako przedstawiciel jugosłowiańskiego Ministerstwa Komunikacji i następnie otrzymał polecenie prowadzenia działalności wywiadowczej na terenie Polski.

Oskarżony stwierdza: „Stając dziś przed Sądem polski zdecydowałem się mówić prawdę, ponieważ zrozumiałem, że polityka grupy Tito prowadzona jest na rzecz państw kapitalistycznych

Oskarżony opisał okoliczności, w jakich zdobywał informacje szpiegowskie. Podczas jednego ze służbowych wyjazdów do huty „Kościszko” wszedł on w porozumienie z pracownikiem tej huty niejakim Władem, który zgodził się dostarczać oskarżonemu danych dotyczących produkcji huty w zamian za wynagrodzenie pieniężne.

W dalszym ciągu zeznał oskarżony Petrovic oświadcza, że Widera skontaktował go z innym pracowni-

klem huty „Kościszko” niejakim Dygą, który wykonał dla Petrovica szereg rysunków części maszyn, za co otrzymał poważne sumy pieniędzy.

Przewodniczący Komu oskarżony przekazywał te rysunki?

Oskarżony Dostarczałem je radcy Salocowi, który z kolei zabrał je do Jugosławii i doręczył in. Zyrkowiowi.

Następnie oskarżony mówi o przekazywaniu członkom ambasady jugosłowiańskiej tajnych dokumentów o normach obowiązujących w produkcji, nowej stawce płac i in.

Oskarżony podaje dalej charakterystykę poszczególnych dyplomatów jugosłowiańskich w Polsce, z którymi spotkał się w swej praktyce codziennej.

Oskarżony wyraża się z wielkim rozgoryczeniem o radcy i funkcjonariuszu U. D. B. Ante Rukavina, którego uważa za tego, który zmusił go do zbierania informacji. Petrovic podaje, że po ogłoszeniu rezolucji Biura Informacyjnego Rukavina wezwał go do Warszawy i w ambasadzie kazał złożyć uroczystą deklarację wypowiadającą się przeciw tej rezolucji i głoszącą wierność dla klikki Tito Petrovic opowiada wczoraj, jak w lipcu br. wracając samochodem z Warszawy z Rukaviną wrzucił razem z kierowcą wozu do napotkanych stryżnek pocztowych pakiety zawierające biuletyny o treści antypolskiej.

Oskarżony przyznaje sobie w odpowiedzi na pytania prokuratora, że instrukcje w sprawie zbierania informacji wywiadowczych otrzymał przed ogłoszeniem rezolucji Biura Informacyjnego. Czyny swe tłumaczy strachem przed ręką siennicy z UDB i cytując znany wypadek z gen. Jowanowicem i inne podobne.

Na tym rozprawa została odroczone na 6 dnia następnego

Depesza Marszałka Polski M. Zymierskiego do Marsz. ZSRR A. Wasilewskiego

WARSZAWA, (PAP). — Minister Obrony Narodowej R. P. Marszałek Polski — Michał Zymierski wystosował do ministra sił zbrojnych ZSRR, Marszałka Związku Radzieckiego A. M. Wasilewskiego, następującą depeszę:

MINISTER SIŁ ZBROJNYCH ZSRR MARSZAŁEK ZWIĄZKU RADZIECKIEGO A. M. WASILEWSKI — MOSKWA.

W wigile 32 rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej przesyłam w imieniu Wojska Polskiego i swoim własnym najserdeczniejsze pozdrowienia dla Pana, Panie Ministrze i całego składu osobowego sił zbrojnych ZSRR.

Wielka Rewolucja Październikowa była natchnieniem i źródłem siły Armii Radzieckiej w walkach z kontrrewolucją i zagranicznymi interwencjami o wolność i ugruntowanie potężnego państwa radzieckiego — ostoju pokoju i postępu.

Ruch rewolucyjny październikowej przewodził bohaterstwu Armii Radzieckiej, która w wielkiej wojnie w obronie ojczyzny rozgromiła wroga, przyniosła wyzwolenie uciśnionym przez faszyzm narodom i roz-

strzygnęła zwycięskie zakończenie wojny.

Braterstwo broni Wojska Polskiego i Armii Radzieckiej, acementowane spólnie przelaną krwią na polach bitew pod Lenino po Berlin i sojusz ze Związkiem Radzieckim przyniosły nam wolność i niepodległość.

W braterstwie broni i serdecznej przyjaźni z Armią Radziecką i ZSRR Wojsko Polskie widzi najskuteczniejszą gwarancję szczęśliwej przyszłości naszego kraju, jego bezpieczeństwa, postępu i pokoju.

Niech żyją narody Związku Radzieckiego.

Niech żyje wieczne braterstwo broni Wojska Polskiego i Armii Radzieckiej!

Niech żyje genialny wódz Armii Radzieckiej — generalissimus Stalin!

Minister Obrony Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej

MICHAŁ ZYMIERSKI
Marszałek Polski

Wiceminister Obrony Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej

EDWARD OCHAB
generał brygady

Klika Tito przed sądem Polski Ludowej

4 listopada 1949 roku przed Rejonowym Sądem Wojskowym w Katowicach stanął Milic Petrovic, obywatel jugosłowiański, urzędnik ministerstwa komunikacji titowskiej Jugosławii, oskarżony o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy państwa.

Milic Petrovic, zasiadający dziś na ławie oskarżonych, był narzędnikiem w rękach dyplomatów jugosłowiańskich, szpiegów klikki titowskiej, którym rząd nasz odmówił w swojej nocie do rządu Jugosławii prawa pobytu w Polsce.

Milic Petrovic jest oskarżony o szpiegostwo. Ten młody 30-letni mężczyzna o wykształceniu zaledwie 4 klas szkoły rzemieślniczej zbierał wiadomości z dziedziny naszego hutnictwa, kolportował biuletyny i broszury wydane przez Džilasa i jego piemaków.

Akt oskarżenia mówi jasno i wyraźnie, że działalność wywiadowcza titowców zarówno, przed ogłoszeniem rezolucji Biura Informacyjnego o Jugosławii, jak z dużo większym nasileniem po jej ogłoszeniu zmierzała w kierunku:

1) rozpracowania potencjału gospodarczego Polski, przez zbieranie danych o przemyśle, transporcie, handlu z ZSRR i państwami demokracji ludowej,

2) rozpracowania życia politycznego przez zbieranie wiadomości o stosunkach panujących w partii robotniczej i sytuacji mas pracujących,

Równoległe z akcją wywiadowczą działającą na terenie Polski, sieć agentów titowskich prowadziła szeroką akcję propagandową, przez kolportowanie nieprawdziwych i prowokacyjnych wiadomości o stanowisku ZSRR i państw demokracji ludowej wobec narodu jugosłowiańskiego, wiadomości mających na celu pomniejszenie autorytetu rządu R. P., szkalowanie obozu demokracji i poderwanie przyjaźni polsko-radzieckiej.

Przewodniczący sądu ppłk. Milewski odczytał długi akt oskarżenia. Raz po raz padały na sali nazwiska dyplomatów titowskich, których odwołania zażądał rząd PR. Padały nazwiska attache handlowego Petrovie Svetozara, inżyniera Zyrkovića — osobistego doradcy ministra komunikacji Jugosławii, radcy ambasady — pracownika UDB Rankovića - Rukavina, attache prasowego Boganki Ciplic — fabrykantki kłamliwych broszur i biuletynów.

Ci właśnie wszyscy wymienieni przedstawiciele klikki titowskiej w Warszawie, wysiedleni z Polski winni byli znaleźć się na ławie oskarżonych, razem z ich narzędnikiem, małym urzędnikiem — Milicem Petrovicem.

Milic Petrovic w długich, kilka godzin trwających wyjaśnieniach opowiedział sądowi historię akcji szpiegowsko-dywersyjnej, uprawianej przez dyplomatów jugosłowiańskich na długo jeszcze przed ogłoszeniem rezolucji Biura Informacyjnego, jeszcze wówczas, gdy klika Tito maskowała się, gdy nie zdarła przyłbicy ze swego niecznego oblicza.

Milic Petrovic opowiedział sądowi, że pierwsze jego spotkanie z przedstawicielem Rankovicowskiej UDB — Rukavino miało miejsce wówczas, gdy wezwano go do ambasady jugosłowiańskiej w Warszawie, aby oświadczył się, czy jest za, czy przeciw rezolucji Biura Informacyjnego.

„Rezolucji nie przeczytałem mi. Miałem odpowiedzieć, czy jestem za rządem jugosłowiańskim czy przeciw. Znajdowałem się na terenie ambasady jugosłowiańskiej, na terenie eksterytorialnym. Jedyną moją odpowiedzią wówczas mogło być tylko, że jestem za”.

Milic Petrovic przyznaje przed sądem, że on członek Komunistycznej Partii Jugosławii zbyt słabo znał podstawy marksizmu-leninizmu, aby zrozumieć rezolucję Biura Informacyjnego. W swoich dalszych wyjaśnieniach mówi o tym, że organizacje partyjne w Jugosławii zupełnie nie dbały o kształcenie ideologiczne swych członków. Milic Petrovic mówi o strukturze organizacyjnej partii i stosunkach w niej panujących.

„Kiedy byłem w Jugosławii nie myślałem o tym i nie rozumiałem istoty rzeczy. Dziś rozumiem, że rząd jugosłowiański zajmuje wrogi stanowisko do ZSRR, krajów demokracji ludowej i światowego ruchu robotniczego”.

Milic Petrovic przyznał się w całej rozciągłości do zarzuconej mu winy. Opowiedział sądowi nieladne dzieje zdrajców titowskich na terenie Polski Ludowej. Mówił o ofiarach terroru titowskiego — „Olga Milosovic była razem z mną w jednej podstawowej organizacji partyjnej. Zajmowała stanowisko dyrektora handlowego w jednym z wydziałów ministerstwa komunikacji. Gdy oświadczyła, że solidaryzuje się z uchwałą Biura Informacyjnego została wykluczona z partii, została usunięta ze swego stanowiska, po pewnym czasie zniknęła mi z oczu. Natalia Grubanovic, młoda — dobra komunistka popełniła to samo „przestępstwo” co i Olga Milosovic. O Natalii Grubanovic zaginął ślad”.

Pierwszy dzień rozprawy zakończył się. Rzuca on charakterystyczne światło na działalność urzędników ambasady jugosłowiańskiej w Polsce, ujawnia światło przyczynę, dla której Polska zażądała odwołania szpiegów titowskich.

A. Azizjan

O pracy Józefa Stalina »Kwestia narodowa a leninizm«

Przed 20-tu laty, mówiąc o nowym okresie w historii światowej, w którym partie łączyła rozwiązanie kwestii narodowo-kolonialnej z przewrotem socjalistycznym, towarzyszył Stalin pisał:

„Okres ten bynajmniej nie osłabnął jeszcze całkowitej dojrzałości, rozpoczął się bowiem zaledwie, ale niewątpliwie powie — jeszcze swe decydujące słowo”.

Te prorocze słowa są dziś wcielane w życie. Walka wyzwolenia narodów uciśnionych wstrząsnęła podstawami całego systemu imperializmu. Świadczy o tym wielkie, historyczne wydarzenia w Chinach, stworzenie centralnego rządu Chin Ludowych oraz całkowite bankructwo wszelkich imperialistycznych planów ujarznienia półmiliardowego narodu chińskiego. Świadczy o tym, ofiarna walka narodowo-wyzwolenicza narodów Wietnamu, Indonezji, Malajów, Birmy, Indii, kolonii afrykańskich.

Potwierdza się przewidywanie towarzysza Stalina, że „nastąpiła era rewolucji wyzwoleniczych w koloniach i w krajach zależnych, era przebudzenia się proletariatu tych krajów, era jego hegemonii w rewolucji”.

(„Zagadnienia Leninizmu”, Warszawa 1947, wyd. „Książki”, str. 170)

Współczesny okres historii ze szczególną siłą dowodzi, że prawdziwym wyrazicielem suwerenności narodowej narodów w krajach kapitalistycznych jest rewolucyjny proletariatus, który walczy o obalenie kapitalizmu, o stworzenie nowych socjalistycznych narodów. Aby tę historię miały spełnić, klasa robotnicza ze swą awangardą komunistyczną na czele, prowadzi nieprzejednaną walkę z nacjonalizmem burżuazyjnym, z deprawującą propagandą kosmopolityczną prawicowych socjalistów, którzy organizując pochód przeciw idei suwerenności narodowej, usiłują „uzasadnić” konieczność hegemonii światowej imperialistów amerykańskich.

Liczne fakty z życia współczesnego wykazują dobitnie swartość i żywotną siłę narodów socjalistycznych a równocześnie dalszy

rozkład narodów burżuazyjnych, rozdzieranych przez zaostrzające się coraz bardziej, antagonizmy przeciwieństwa. Obecnie w walce dwóch obozów jawna przewaga mają siły obozu demokratycznego, na którego czele stoi Związek Radziecki. Linia podziału jest dziś jasna i prosta: 16c z imperialistami — znaczy to zdradzać interesy narodowe, służyć reakcji i przekształcać swój kraj w kolonię imperializmu amerykańskiego; 16c z obozem socjalizmu i demokracji — znaczy to być prawdziwym patriotą swej ojczyzny, walczyć o jej wolność i niezawisłość, o jej rozkwit na drodze socjalistycznej.

Po dokonaniu zdrady narodowej klikki Tito — ta faszystowska banda szpiegów, mordców i prowokatorów, znalazła się w jednym obozie z imperialistami i podlegaczami

do wojny przeciwko ZSRR i krajom demokracji ludowej i wykonuje żądania wywiada amerykańskiego. Wszystkie partie komunistyczne świata, które napletnowały pogardą faszystowską klikkę Tito, zastrzyły jeszcze bardziej czujność, jeszcze ściślej zwarty szereg pod okrytym chwałą, niezwykłym międzynarodowym sztandarem Lenina-Stalina.

Praca wielkiego kontynuatora sprawy Lenina, genialnego teoretyka kwestii narodowej, towarzysza Stalina — „Kwestia narodowa a leninizm” — podnosi wysokie sztandar międzynarodowemu, uzbraja masy pracujące naszego kraju w ich walce o dalsze umocnienie więzów przyjaźni między narodami, w walce o wykarczowanie przetrwałych nacjonalistycznych. Dzieło Stalina uzbraja proletariatus międzynarodowy, broni partie komunistyczne w ich walce przeciw nacjonalizmowi burżuazyjnemu i kosmopolityzmowi, o wolność i niezawisłość swych krajów, o socjalistyczne rozwiązanie kwestii narodowo-kolonialnej.

(„Prawda” nr 299 z dnia 26.10.1949) K o n i e c

Partia bolszewicka—wódz i organizator Wielkiej Rewolucji Październikowej

PARTIA bolszewicka pod genialnym kierownictwem Lenina i Stalina stanęła na czele mas ludowych jako wódz i organizator Rewolucji Październikowej. Do rewolucji socjalistycznej Partia przeszła z jasnym i zdecydowanym programem walki z burżuazyjnym rządem tymczasowym Kiereńskiego, walki o pokój bez aneksji, walki o ziemię dla chłopów, walki o wyzwolenie narodów i rozbicie carstwa wroga, o wpro-
wadzenie kontroli społecznej nad produkcją i podziałem produktów.

Wytyczne programu partii bolszewickiej znalazły wyraz w słynnych tezach kwietniowych Leni-

na „Tezy kwietniowe Lenina nakreślały genialny plan walki Partii o przejście od rewolucji burżuazyjnej do rewolucji socjalistycznej, o przejście od pierwszego etapu rewolucji do drugiego etapu” (Historia WKP(b)). Tezy kwietniowe głosiły konieczność przejścia całej władzy państwowej w ręce Rad Delegatów Robotniczych, chłopskich i żołnierskich. Oznaczało to zastąpienie republiki parlamentarnej przez Republikę Rad, jako najbardziej celową formę organizacji politycznej w okresie przejściowym od kapitalizmu do socjalizmu. Oznaczało to zastąpienie burżuazyjnej formy władzy — władzą proletariacką, dyktaturą proletariatu.

Tezy te posłużyły za podstawę uchwały VII Konferencji partyjnej, a następnie VI Zjazdu partii, który przygotował partię do bezpośredniego organizowania powstania zbrojnego.

Partia bolszewicka kierowana przez swych dalekowszyczych wodzów Lenina i Stalina, ani przez chwilę nie odrywała się od mas, walcząc jednocześnie przeciwko wszelkim tendencjom wleczenia się w ogonek wypadków.

Ośrodek partyjny — duszą powstania

Genialna strategia i taktyka partii bolszewickiej znalazła potwierdzenie w powstaniu zbrojnym. Moment powstania był trafnie wybrany. Na nic nie zdały się wysiłki kontrrewolucji, do obozu której jawnie przeszli mienszewicy i eserowcy.

Wśród mas ludowych nie było już złudzeń. Darzyły one pełnią zaufania swą jedyną przedstawicielką — partię bolszewicką.

Nie zapobiegła zwycięskiej rewolucji zdrada Kamieniewa, Zinowiewa i Trockiego, którzy opowiedzieli się przeciw powstaniu i ujawnili przed rządem tymczasowym termin planowanego przez partię powstania zbrojnego.

Na czele partii bolszewickiej, kierującej powstaniem, stali nieugięci przywódcy proletariatu — Lenin i Stalin.

Duszą, wodzem powstania w Piotrogradzie był ośrodek partyjny, kierowany przez Stalina. Ośrodek ten był jądrem Komitetu Wojskowo - Rewolucyjnego. Plan powstania był opracowany pod kierownictwem Lenina ze wszystkimi szczegółami.

Genialna zdolność przewidywania partii leninowskiej zabezpieczyła niezbędne warunki polityczne i wojskowo - strategiczne dla zwycięstwa.

Wzór partii rewolucyjnej

Szturm na Pałac Zimowy przypuściły kierowane przez bolszewików rewolucyjne oddziały wojskowe i Czerwona Gwardia. Dla łania ich łączyły się z działaniami marynarki. „Krażownik „Aurora” ogniem swych dział obwieścił 25 października (7 listopada) początek nowej ery — ery wielkiej rewolucji socjalistycznej” (Stalin).

Zwycięska rewolucja przystąpiła natychmiast do realizacji swych haseł.

„Tylko taka partia jak partia bolszewików, dostatecznie śmiała, żeby poprowadzić lud do stanowczego szturmu, dostatecznie ogłębna, by ominąć wszystkie i wszelkie skały podwodne

na drodze do celu — tylko taka partia mogła tak umiejętnie połączyć w jeden wspólny potok rewolucyjny tak różne ruchy rewolucyjne, jak ruch ogólnodemokratyczny na rzecz pokoju, ruch chłopski, demokratyczny, zmierzający do zagarnięcia ziem obszarnej, ruch narodowy - wyzwolńczy uciskanych narodów, walczących o równouprawnienie narodowe oraz socjalistyczny ruch proletariacki, dążący do obalenia burżuazji, do ustanowienia dyktatury proletariatu” (Stalin).

Tylko taka partia mogła prowadzić narody Związku Radzieckiego w ciągu 32 lat budownictwa socjalistycznego od zwycięstwa do zwycięstwa.

Tylko taka partia mogła uratować ludzkość przed faszystowską bestią hitlerowską.

Tylko taka partia może być wzorem dla partii rewolucyjnych całego świata, może być przodowniczką w ich walce o pokój i o zbudowanie nowego społeczeństwa socjalistycznego.

Z doświadczeń takiej partii — Polska Zjednoczona Partia Robotnicza czerpie nauki o tym, jak kierować masami ludowymi w budowie nowego życia, w budowie socjalizmu.

L. K.

Doświadczenia WKP(b) — wspólną skarbnicą komunistów wszystkich krajów

W CIĄGU pięćdziesięciu lat swego istnienia Wszechzwiązkowa Komunistyczna Partia (bolszewików) zdołała osiągnąć światowe - historyczne doświadczenie w walce o sprawę klasy robotniczej. Doświadczenie to było i jest wspólną szkołą dla komunistów wszystkich krajów, dla wszystkich uczciwych i konsekwentnych demokratów.

Doświadczenia WKP(b) mówią nam, że źródłem siły partii marksistowskiej szukać należy w zwartości jej szeregów, w ofiarności dla sprawy klasy robotniczej, w bezustannym umacnianiu więzi z masami, w uporczywym dążeniu członków partii do opanowania teorii marksizmu - leninizmu.

W naszej epoce, kiedy ogólny kryzys kapitalizmu znacznie się zaostrzył, kiedy Związek Radziecki realizuje z powodzeniem stopniowe przechodzenie do komunizmu, a od systemu imperializmu odrywają się i wkraczają na drogę socjalizmu coraz to nowe kraje Europy i Azji, — w tej epoce przyswojenie i opanowanie doświadczeń WKP(b) ma podstawowe znaczenie dla wszystkich partii komunistycznych i robotniczych.

Drogowskaz walki...

DOŚWIADCZENIE WKP(b) wskazuje masom pracującym, jak na leży walczyć z imperializmem, jak wzmacniać wspólny front wszystkich postępowych sił demokratycznych, jak w walce tej zachować czystość zasad marksistowsko - leninowskich. Partie komunistyczne wszystkich krajów uczą się od WKP(b), jak należy organizować swe siły i przygotowywać zwycięstwo rewolucji socjalistycznej.

Na przykładzie walki partii bolszewickiej przeciwko zdrajcom mienszewicko - eserowskim i trockistowsko - zino-

wierskim grupom kontrrewolucyjnym partie komunistyczne i robotnicze uczą się demaskować i izolować od mas współczesnych socjal - zdrajców, agentów imperializmu w ruchu robotniczym. Komunisty wszystkich krajów uczą się na doświadczeniach partii bolszewickiej, w jaki sposób przejrzeć i w porę pokrzyżować plany imperialistów i ich agentur.

... o socjalizm

DOŚWIADCZENIE WKP(b) pomaga wydatnie partiom komunistycznym i robotniczym krajów demokracji ludowej w walce, którą toczą one o zbudowanie socjalizmu.

Opierając się na doświadczeniach budownictwa socjalistycznego w ZSRR partie komunistyczne i robotnicze krajów demokracji ludowej przeprowadziły reformę rolną, upaństwowienie przemysłu oraz wprowadziły gospodarkę na tory planowości. Kraje demokracji ludowej korzystają z doświadczeń ZSRR w dziedzinie socjalistycznego uprzemysłowienia kraju, rozwoju współzawodnictwa socjalistycznego, w rozwoju przodownictwa pracy. Leninowsko - stalinowski plan spółdzielczy stanowi podstawę przebudowy socjalistycznej rolnictwa w krajach demokracji ludowej.

... postęp

PARTIE komunistyczne i robotnicze krajów demokracji ludowej wzmacniają sojusz robotniczo - chłopski robotników z chłopstwem pracującym z tym, że w sojuszu tym rolę kierowniczą odgrywa proletariat, bowiem jest to niezbędny warunek pomyślnego budownictwa socjalistycznego. Historia partii bolszewickiej świadczy wymownie, że droga do socjalizmu prowadzi poprzez dyktaturę klasy robotniczej, że jedynie klasa robotnicza jest w stanie kierować masami pracującymi w walce o stworzenie ustroju socjalistycznego.

Historia partii bolszewickiej świadczy, że w miarę zbliżania się do socjalizmu walka klas nie słabnie i nie wygasa, lecz przeciwnie — staje się coraz ostrzejsza i coraz zacieklejsza.

Republiki ludowo - demokratyczne stosują również szeroko metody przeprowadzenia rewolucji kulturalnej, stosowane w swoim czasie w ZSRR, korzystając z doświadczeń WKP(b) w dziedzinie organizacji walki na froncie ideologicznym.

... i wolność

ZD OŚWIADCZEŃ WKP(b) korzystają szeroko partie komunistyczne w krajach kolonialnych i podległych. Opierając się na tym rewolucyjnym doświadczeniu, narody wspomnianych krajów coraz bardziej wzmagają walkę narodowo - wyzwolńczą. Szczególnie wybitnymi sukcesami może się poszczycić Komunistyczna Partia Chin. Historyczne zwycięstwa, odniesione przez naród chiński nad zjednoczonymi siłami wewnętrznej reakcji i międzynarodowego imperializmu, byłyby niemożliwe, gdyby Chińska Partia Komunistyczna nie kierowała się w swej działalności zasadami zwycięskiej nauki marksizmu - leninizmu.

30 lat temu Lenin pisał proroczo o historycznej konieczności „powtórzenia w skali międzynarodowej tego, co było u nas”, pisał, że „bolszewizm jest dla wszystkich wzorem taktyki”. Wydarzenia i fakty naszych dni potwierdzają wymownie te wieszcze słowa. Doświadczenie WKP(b) stało się udziałem komunistów wszystkich krajów i jest niezastąpionym dla całej ludzkości pracującej drogowskazem w walce o obalenie ustroju kapitalistycznego i zbudowanie socjalizmu.

Sztandar Lenina — Stalina — to sztandar zwycięstwa.

J. SWIERDŁÓW

F. DZIERŻYŃSKI

M. KALININ

S. ORDŻONIKIDZE

PAŃSTWO SOCJALIZMU

JAK twierdzą potężna i niepokonana wznosi się Związek Socjalistycznych Republik Rad nad światem kapitalistycznym. W ciągu 32 lat czarne siły reakcji całego świata zaciekle walczą przeciwko pierwszemu na świecie socjalistycznemu państwu robotników i chłopów. Uciekają się w tej walce do wszelkich środków, używają w niej całego arsenału: niecznych sposobów: oszczerstw, wypraw wojennych, blokady ekonomicznej, szantażu politycznego, prowokacji, szkodnictwa i szpiegostwa. Ale wściekłość ich jest bezsilna, a wysiłki — próżne.

Początek nowej ery

○ SWIECIE dnia 7 listopada 1917 roku (25 października starego stylu) krążownik „Aurora” ogniem dział skierowanych na Pałac Zimowy w Piotrogradzie obwieścił światu początek nowej ery — ery wielkiej rewolucji socjalistycznej. W ten sposób rozpoczął się największy przewrót w dziejach świata, przewrót mający podstawowe znaczenie dla całej kuli ziemskiej, przewrót wyznaczający punkt zwrotny w dziejach ludzkości i otwierający nową epokę historyczną.

„Rewolucja Październikowa” — pisał towarzysz Stalin w „Prawdzie” dnia 7 listopada 1927 roku — nie jest jedynie rewolucją „w ramach narodowych”, jest przede wszystkim rewolucją o charakterze międzynarodowym, światowym, oznacza bowiem gruntowny zwrot w światowych dziejach ludzkości, zwrot od starego kapitalistycznego świata, do świata nowego, socjalistycznego.

W czym przejawia się międzynarodowy charakter Rewolucji Październikowej? Międzynarodowy charakter Rewolucji Październikowej przejawia się przede wszystkim w tym, że obaliła ona klasę wyzyskiwaczy i zniósła wszelki wyzysk człowieka przez człowieka, że przez wprowadzenie dyktatury proletariatu umożliwiła zorganizowanie pierwszego w świecie bezklasowego społeczeństwa socjalistycznego, rozwi-

jającego się obecnie ku komunizmowi.

Z tego faktu wynikają dalsze. Są to, przypominając słowa towarzysza Stalina:

- 1 przerwanie światowego frontu imperialistycznego i zapoczątkowanie epoki rewolucji proletariackich w krajach imperializmu.
- 2 rozbięcie kajdan ucisku narodowo-kolonialnego i zapoczątkowanie epoki rewolucji w krajach kolonialnych i zależnych.
- 3 stworzenie potężnej bazy światowego ruchu rewolucyjnego, dokoła której może się skupiać w walce przeciwko imperializmowi.

Państwo nowego typu

PAŃSTWO radzieckie — to państwo nowego typu. Cała władza w państwie radzieckim należy do robotników i chłopów, przy czym siłą kierowniczą w tym państwie jest partia bolszewicka.

Lenin odkrył w Radach Robotni-

A. ANDREJEW

czych i Chłopskich państwową formę dyktatury proletariatu. Reasumując doświadczenia dwóch rewolucji rosyjskich — 1905 roku i burżuazyjno - demokratycznej rewolucji lutowej 1917 roku — Lenin doszedł do wniosku, że najlepszą formę polityczną dyktatury proletariatu stanowi nie parlamentarna republika demokratyczna, lecz republika Rad.

Lenin podkreślał, iż Rady nie zostały wymyślone przez jakąś partię, lecz są wynikiem twórczości rewolucyjnej mas ludowych i są wyrazem woli i podstawowych interesów ludu. Październikowe powstanie zbrojne w Piotrogradzie 1917 roku odniosło zwycięstwo pod hasłem „Cała władza w ręce Rad” i doprowadziło do ustanowienia władzy radzieckiej, do stworzenia Republiki Rad.

Najwyższą zasadą władzy radzieckiej jest utrzymanie i wzmocnienie sojuszu klasy robotniczej z chłopskimi masami pracującymi pod wodzą klasy robotniczej. Dyktatura proletariatu — uczył Lenin i Stalin — to specjalna forma sojuszu klasowego proletariatu i chłopstwa,

mającego na celu obalenie kapitalu i osiągnięcie ostatecznego zwycięstwa socjalizmu. Rola kierowniczą przypada w tym sojuszu klasie robotniczej, jako klasie najbardziej rewolucyjnej, zdolnej do prowadzić masy pracujące do ostatecznego triumfu rewolucji socjalistycznej.

„Dyktatura proletariatu — mówi Stalin — jest to władza rewolucyjna, opierająca się na przemocy nad burżuazją”. Jest to przemoc, skierowana przeciwko klasom wyzyskiwaczy, przeciwko obcym zaborcom, przeciwko agentom międzynarodowej burżuazji, szpiegom, dywersantom, szkodnikom i ich poplecznikom.

Widzimy to na przykładzie krajów demokracji ludowej, których ustrój ludowo - demokratyczny, realizuje pomyślnie funkcje dyktatury proletariatu i zdecydowanie rozbija wszelkie próby reakcji międzynarodowej i rodzimej, dążącej do przywrócenia dawnych porządków kapitalistycznych. Dyktatura proletariatu jest najbardziej pełną i najbardziej konsekwentną, demokracją dla większości narodu, gdyż wywiera przemoc na celu wyłączenia interesów wolności i niezawisłości większości narodu — jego mas pracujących.

Nauka leninowsko - stalinowska o dyktaturze proletariatu podkreśla, iż dyktatura proletariatu przechodzi różne etapy, przybiera różne formy, stosuje różnorodne metody pracy. Jeżeli na przykład w okresie wojny domowej występuje na plan pierwszy przemoc, to w okresie budowania socjalizmu, jak uczył towarzysz Stalin — na czoło wysuwa się pokojowa organizacyjna praca dyktatury proletariatu. Jednakże na etapie budownictwa stosowana przez dyktaturę proletariatu przemoc nie zanika, bez niej bowiem nie można byłoby zabezpieczyć twórczej pracy przed zakusami wrogów wewnętrznych i zewnętrznych. A więc dyktatura proletariatu jest to nie tylko oręż prze-

L. BERIA

mocy nad burżuazją, lecz jest to także oręż wychowania mas pracujących, oręż pokojowej gospodarki twórczej, zmierzającej do budowy socjalizmu.

Władza radziecka jest w samej swej istocie międzynarodowa. Jej demokratyzm, jej charakter prawdziwie ludowy znajduje odbicie także w słusznym rozstrzygnięciu kwestii narodowościowej. Po raz pierwszy w historii istnienia narodów Związek Radziecki całkowicie obalił wszelkie uciemiężenie narodowościowe i wrogie stosunki między narodami. Dawniej zacofane i uciemiężone narody podniosły się w okresie władzy radzieckiej do poziomu narodów rzeczywście wolnych i rzeczywiście równouprawnionych. Na tej też podstawie wyrosła i wzmocniła się ideologia przyjaźni i braterstwa narodów, stanowiąca wielką siłę państwa radzieckiego.

Przykład dla narodów

CAŁA 32-letnia historia władzy radzieckiej świadczy jak wielką pracę organizacyjną, gospodarczą i wychowawczą wypełnia państwo radzieckie.

Państwo radzieckie pod wodzą Lenina i Stalina zrealizowało ogromne przemiany socjalistyczne. W ciągu krótkiego okresu zacofana Rosja stała się pod kierownictwem partii

N. CHRUSZCZEW

bolszewickiej i dzięki bohaterskiej pracy robotników, chłopów i inteligencji — potężnym socjalistycznym państwem przemysłowo - rolniczym, produkującym wszystko co jest mu potrzebne w dziedzinie gospodarczej i dla obrony kraju.

Państwo radzieckie rozwija się i wzmacnia z roku na rok. Z każdej walki, z każdego nowego starcia wychodzi jeszcze silniejszy i potężniejszy, jeszcze bardziej zahartowany i niezwyciężony.

Istnienie i sukcesy państwa radzieckiego, jego wzrastające siły i autorytet sprawiły, że obóz pokoju i postępu, na którego czele stoi Związek Radziecki, jest coraz silniejszy, a obóz imperializmu, obóz agresji, zaborów i awantur wojennych staje się w świecie coraz bardziej izolowany. Oznacza to nie powstrzymany wzrost sił postępu, pokoju i wolności, tych sił, które obecnie po zwycięstwie Armii Radzieckiej nad faszystowskimi liczą już setki milionów ludzi.

Istnienie i sukcesy państwa radzieckiego, jego stały niepowstrzymany rozwój gospodarczy udowodniły naocznie wyższość gospodarki socjalistycznej nad kapitalistyczną. Związek Radziecki pokazał, że ustrój socjalistyczny uwalnia ludzkość od zmory kryzysu, bezrobocia i nędzy, że przynosi trwałą dobrobyt najszerzszym masom pracującym i że prawem tego rozwoju jest stały wzrost materialnego i kulturalnego poziomu życia.

Polityka pokoju

DNIA 10 marca 1939 r., a więc na kilka miesięcy przed wybuchem nowej wojny, towarzysz Stalin mówił:

„Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego jest jasna i zrozumiała:

- 1 Jesteśmy zwolennikami pokoju i wzmocnienia rzeczowych stosunków ze wszystkimi krajami, stajemy i będziemy stali na tym stanowisku, jeśli kraje te będą przestrzegały takich samych stosunków ze Związkiem Radzieckim, jeśli nie będą one usiłowały naruszyć interesów naszego kraju.
- 2 Jesteśmy zwolennikami pokojowych, bliskich i dobrych stosunków sąsiedzkich ze wszystkimi krajami ościennymi posiadającymi wspólną granicę z ZSRR, stajemy i będziemy stali na tym stanowisku, jeśli kraje te będą przestrzegały takich samych stosun-

ków ze Związkiem Radzieckim, jeśli nie będą usiłowały naruszyć bezpośrednio lub pośrednio interesów całości i nieetykalności granic państwa radzieckiego.

3 Stajemy na stanowisku popierania narodów, które padły ofiarą napaści i walczą o niepodległość swej ojczyzny.

4 Nie boimy się gróźb ze strony napaśników i gotowi jesteśmy odpowiedzieć podwójnym ciosem na każdy cios podlegający wojennym, usiłującym pogwałcić nieetykalność granic radzieckich.

Taka jest polityka zagraniczna Związku Radzieckiego.

Wszystkie posunięcia radzieckie, wynikające z tej zasadniczej polityki pokojowej i zmierzające do utworzenia siły zdolnej przeciwstawić się i zahamować imperializm hitlerowski, były lekceważone, sabotowane przez burżuazyjnych polityków zachodnio - europejskich i rząd sanacyjny w Polsce. A z doświadczeń i pamiećników opublikowanych po wojnie wiemy dziś z całą dokładnością, że faszystowski niemiecki nie zdecydowałby się na rozpoczęcie wojny, gdyby burżuazyjni politycy angielscy i francuscy oraz amerykańscy monopolisci nie prowadzili podwójnej gry, gdyby przyjęli propozycje radzieckie.

Stało się inaczej. Imperializm hitlerowski narzucił światu wojnę. Związkowi Radzieckiemu, który czy nił wszystko, by do tej wojny nie dopuścić, przypadło teraz w udziale rozbięcie potęgi faszystowskiej i ocalenie kultury ludzkiej przed zagładą. Związek Radziecki wykonał to zadanie.

Walka o trwały pokój

W WYNIKU zwycięskiej wojny z faszystami pokojowa polityka Związku Radzieckiego stała się jeszcze bardziej zdecydowaną, jeszcze bardziej stanowczą.

Nazajutrz bowiem po zakończeniu wojny wyszły znów na arenie międzynarodowej siły, które nie za-

L. KAGANOWICZ

przestały zresztą swej działalności podczas wojny, a po wojnie jawnie zaczęły mieć współpracę między narodami i podlegać do nowej wojny. Siłami tymi rządził kapital monopolistyczny, przede wszystkim kapitał amerykański, który prowadził politykę imperialistyczną, politykę zdążającą do zawładnięcia światem.

Te siły postanowiły uczynić z ONZ narzędzie polityki imperialistycznej, a gdy zdecydowana poli-

A. KOSYGIN

Lenin, Stalin i Molotow w redakcji gazety „Prawda” w 1917 r.

I POKOJU

G. MALENKOW

ryka Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej stanęła w poprzek ich planom, rozpoczęły politykę deptania i gwałcenia postanowień Karty Narodów Zjednoczonych, podważania autorytetu ONZ i montowania bloków agresji. Na linii tej polityki leżało torpedowanie wniosków radzieckich w sprawie potępienia podżegaczy wojennych, w sprawie zakazu używania bomby atomowej i środków masowego niszczenia, w sprawie między narodowej kontroli energii atomowej, redukcji zbrojeń itd. Na tej linii również leżało deptanie układu poczdamskiego w sprawie Niemiec i tworzenie kadłubowego państwa a denauerów i schumacherów jako bazy agresji uczestników paktu atlantyckiego przeciw krajom młującym pokój, przede wszystkim przeciwko Związkowi Radzieckiemu.

Jeszcze w czasie wojny towarzysze Stalin wskazywał, że nie dość jest pokonać faszystowskie Niemcy. To-
warzysz Stalin mówił:

„Zadanie polega nie tylko na tym, aby wygrać wojnę, ale i na tym, aby uniemożliwić wybuch nowej agresji i nowej wojny, jeśli nie na zawsze, to w każdym bądź razie na długi okres czasu”.

Te słowa — wytyczne towarzysza Stalina stały się głównym motywem polityki zagranicznej ZSRR po zwycięstwie nad hitleryzmem.

Zasady tej polityki zostały raz jeszcze sformułowane na sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w doniosłym przemówieniu ministra Wyszyńskiego oraz w zgłoszonych przez zeń wnioskach. Zgodnie z całokształtem

A. MIKOJAN

tem konsekwentnie pokojowej polityki Związku Radzieckiego — wnioski te domagają się:

PO PIERWSZE — potępienia przez Zgromadzenie Ogólne polityki przygotowań do nowej wojny, prowadzonej przez państwa z Stanami Zjednoczonymi i Wielką Brytanią na czele;

PO WTÓRE: bezwzględnego zakazu broni atomowej i ścisłej kontroli międzynarodowej wykonania tego zakazu;

PO TRZECIE: wyrzeczenia się gwałtu, jako sposobu rozstrzygnięcia załagów międzynarodowych i **ZAWARCIA PAKTU UTRWALENIA POKOJU PRZESZ PĘĆ WIELKICH MOCARSTW.**

Mowa min. Wyszyńskiego oraz komunikat TASS w sprawie broni atomowej wskazują jedyną i prawdziwie skuteczną drogę utrwalenia pokoju międzynarodowego i pokrzyżowania zbrodniczych planów podżegaczy wojennych.

Twierdza pokoju — nadzieja milionów

Już na wiele lat przed 1939 rokiem towarzysze Stalin ostrzegali imperialistów, że po wojnie, którą wywołają niedoliczając się

W. MOŁOTOW

wielu rządów dawniej im powolnych. Siły pokoju są dziś wielokrotnie większe, niż były w 1939 roku, siły pokoju są większe, bo:

1 Związek Radziecki nie tylko nie wyszedł osłabiony ze zwycięskiej wojny z faszyzmem, ale jeszcze bardziej wzmocniony. Powojenny plan pięcioletni przewidywał na rok 1950 przekroczenie poziomu produkcji przemysłowej w stosunku do ostatniego roku przedwojennego, rekordowego roku 1940 o 48 proc. Już w czerwcu 1949 przekroczone poziom produkcji z 1940 roku o 41 proc.!

2 Masy ludowe wielu krajów Europy Środkowej i Wschodniej, dzięki zwycięstwu Armii Radzieckiej nad hitleryzmem, zdołały obalić ustrój kapitalistyczny i weszły na drogę do socjalizmu, korzystając z przyjaznej pomocy i przykładu Wielkiego Kraju Socjalizmu.

3 Okupacja radziecka w Niemczech Wschodnich umożliwiła złamanie głównych sił agresji nie mieckiej — monopolistycznego kapitału i junkierstwa i pomogła niemieckim siłom postępowym w utworzeniu niemieckiej Republiki Demokratycznej, która w programie swym na plan pierwszy wysunęła zjednoczenie Niemiec i współpracę z krajami młującymi pokój, przede wszystkim ze Związkiem Radzieckim.

4 Siły ludowe w Chinach osiągnęły zdecydowane zwycięstwo nad agenturą imperializmu — Kuomintangiem i wprowadzając dyktaturę demokracji ludowej, przyłączając 475 milionowy naród do obozu pokoju.

5 Masy ludowe w krajach kapitalistycznych, klasa robotnicza i siły postępowe organizują się w światowym froncie pokoju któremu przewodzi niezwykły Związek Radziecki i ostrzegają imperialistów, że jeśli pokuszą się napisać na kraj socjalizmu, to wy-

stąpią one czynnie przeciwko imperialistom.

6 W krajach kolonialnych wzrasta się ruch narodo-wyzwoleńczy przeciwko imperialistom.

Państwo radzieckie, wzrastające stale potęgą, jest twierdzą pokoju, na której opierają swe nadzieje setki milionów ludzi młujących postęp, pokój i wolność.

Zródło zwycięstw

WSPANIAŁE osiągnięcia Związku Radzieckiego nie przyszedł łatwo Wykuwały się one w ciężkiej walce klasowej. Kapitałiści poculi, że Rewolucja Październikowa zadała ich ustrojowi, opartemu na wyzysku, cios śmiertelny, że każdy rok, każdy miesiąc i każdy dzień nieuchronnie przybliża koniec ustrojowi wyzysku którego proces agonii rozpoczął się przed 32 laty. Stąd pochodzi nienawiść do Związku Radzieckiego kapitalistów i ich socjaldemokratycznych agentów, którzy od pierwszego dnia Rewolucji Październikowej nie ustawali w walce przeciwko krajowi socjalizmu, bądź w drodze bezpośredniej interwencji (w latach 1918 — 1920), bądź w drodze znów międzynarodowych, bądź wyzyskując dla walki z rewolucją zdradzieckie, sprzedajne, oportunistyczne elementy w ruchu robotniczym, bądź wreszcie organizując sabotaże i dywersje trockistowskich czy titowskich agentur imperializmu.

Jeśli wszystkie batalie zakończyły się druzgocącymi klęskami wrogów i zwycięstwami kraju socjalizmu, to dlatego, że na czele jego stoi uzbrojona w niezawodny oręż marksizmu — leninizmu WKP(b) — par-

N. SZEWNIK

tia Lenina — Stalina. Pełna chwały, historia WKP(b) wysunęła ją na pozycję czołowego oddziału klasy robotniczej na świecie: na historii WKP(b) uczy się proletariatus zwyciężać wroga klasowego pod jakąkolwiek postacią się nie ukrywał.

(Opracowano na podstawie artykułów W. Piatkowskiego, Kazimierza Golde i materiałów Agencji Robotniczej).

K. WOROSZYŁOW

Twórcy państwa radzieckiego

Lenin i Stalin w Gorkach. Rok 1922.

Dekrety Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej w sprawie Polski

„Orędzie do Narodu Polskiego” uchwalone na wniosek bolszewików przez Piotrogrodzką Radę Delegatów Robotniczych i Żołnierskich w dniu 14 marca 1917 roku, uznaje prawo Polski do całkowitego niepodległego bytu.

ORĘDZIE DO NARODU POLSKIEGO

(Uchwała przyjęta jednogłośnie na posiedzeniu Rady Delegatów Robotniczych i Żołnierskich 14 marca 1917 r.).

Do Narodu Polskiego!

Carat, który w ciągu półtora wieku dławił zarówno naród polski jak i rosyjski, został obalony wspólnymi siłami proletariatu i wojska.

Zawiadamiając naród polski o tym zwycięstwie wolności nad wszechrosyjskim żandarmem, Piotrogrodzka Rada Delegatów Robotniczych i Żołnierskich oświad-

cza, że demokracja w Rosji stoi na stanowisku uznania samookreślenia politycznego narodów i o-
znajmiam, że Polska ma prawo do całkowitej niepodległości pod względem państwowo — między-
narodowym.

Przesyłamy Narodowi Polskiemu swe bratnie pozdrowienia i życzymy Mu powodzenia w oczekującej go walce o wprowadzenie w Niepodległej Polsce demokratycznego republikańskiego ustroju

Piotrogrodzka Rada Delegatów Robotniczych i Żołnierskich

„Dekret Nr 698 Rady Komisarzy Ludowych z dnia 29 sierpnia 1918 roku, podpisany przez WŁODZIMIERZA LENINA, zgodnie z zasadami głoszonymi przez Deklarację Praw Narodów Rosji, w par. 3 dotyczącym Polski stwierdza, że wszystkie traktaty, zawarte przez b. rządy carskie z rządami Prus i Austro-Węgier, dotyczące rozbiórów Polski, zostają anulowane, oraz potwierdza prawo narodu polskiego do całkowitej niepodległości i jednolici.

DEKRET RADY KOMISARZY LUDOWYCH

o anulowaniu traktatów zawartych przez rząd b. Cesarstwa Rosyjskiego z rządami: Cesarstwa Niemieckiego i Austro - Węgierskiego, Królestwa Pruskiego i Bawarskiego, Księstw Hesji, Oldenburga i Saksonii oraz miasta Lubeki.

Par. 3. „Wszystkie układy i akty, zawarte przez rząd b. Cesarstwa Rosyjskiego z rządami Królestwa Pruskiego i Cesarstwa Austro - Węgierskiego, dotyczące

rozbiórów Polski, zostają ze względu na ich sprzeczność z zasadą samookreślenia narodów i rewolucyjnym poczuciem prawnym narodu rosyjskiego, który uznał nie zaprzeczone prawo narodu polskiego do niepodległości i jednolici zniesione niniejszym w sposób nieodwołalny”.

Podpisał: Przewodniczący Rady Komisarzy Ludowych

Wł. Uljanow (Lenin)

Postanowienie Nr 543 Ludowego Komisarzatu Oświaty (z 1918 r.), podpisane przez Ludowego Komisarza do Spraw Oświaty A. W. ŁUNACZARSKIEGO, w sprawie zwrotu Narodowi Polskiemu zabytków historycznych, dzieł sztuki, było wyrazem troski Rządu Radzieckiego o zachowanie i zwrot Narodowi Polskiemu dóbr kulturalnych, wywiezionych z Polski do Rosji przez władze carskie.

POSTANOWIENIE KOMISARIATU LUDOWEGO OŚWIATY

o zwrocie polskiemu ludowi pracującemu ewakuowanemu z Polski mienia kulturalnego, artystycznego, naukowego i historycznego.

1. Wszelkie przedmioty antyczne, artystyczne oraz naukowe, a mianowicie: zbiory, obrazy, dokumenty historyczne, archiwa, dzwony kościelne oraz sprzęt liturgiczny, antyczne meble itp. ewakuowane w czasie wojny z Polski, podlegają niezwłocznemu zwrotowi polskiemu ludowi pracującemu i od dnia opublikowania niniejszego postanowienia przechodzą pod zarząd Komisarzatu do Spraw Polskich.

2. Wszystkie instytucje rządowe i wszystkie osoby prywatne, pod których zarządem znajdują się obecnie przedmioty wymienione w punkcie 1, winny niezwłocznie zgłosić Komisarzatu do

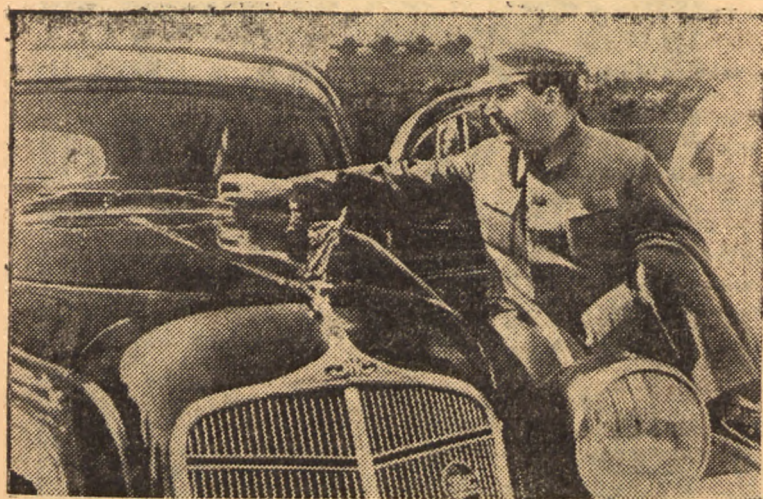
Spraw Polskich ilość przedmiotów, ich dokładne wykazy oraz posiadane opisy.

3. Wszelkie zatajenie bądź ściganie z całą surowością ustaw rewolucyjnych.

4. Na miejscowe władze radzieckie nakłada się obowiązek zawiadomienia Komisarzatu do Spraw Polskich o wiadomościach znajdujących się w terenie przedmiotach antycznych, artystycznych i naukowych, ewakuowanych z Polski i ochraniających ich od wszelkich nadużyć do chwili przyjęcia ich przez wyżej wymieniony Komisarzatu.

Podpisał Komisarz Ludowy Oświaty: A. Łunaczarski.

32 lata budownictwa pokojowego ZSRR

Stalin ogląda najnowszej produkcji samochody ZIS

„Plany nasze to nie plany — horyzonty, nie plany — domysły, lecz plany — dyrektywy, które są obowiązujące dla organów kierowniczych i które określają kierunek nowego rozwoju gospodarczego na przyszłość w skali całego kraju”.

Tak mówił Józef Stalin. I naród radziecki wie, że plan, opracowany przez Państwową Komisję Planowania, musi być wykonany. I nie było ani jednego wypadku, aby plan państwowy nie został wykonany. Socjalistyczne współzawodnictwo pracy, które narodziło się w kopalniach, hutach, fabrykach i kolchozach ZSRR, mobilizuje wszystkich pracujących nie tylko do wykonania planów, ale i do ich przekraczania, a więc do stałego i szybkiego podnoszenia stopy życiowej ludności.

Przed rewolucją

Rosja carska była gospodarczo całkowicie opanowana przez zachodnich kapitalistów. Była dla nich olbrzymim rezerwuarem surowców, rynkiem zbytu, miejscem, gdzie opłacało się lokować kapitały, dostarczała wreszcie mięsa armatniego na wszystkie fronty świata, gdzie toczyła się walka o zwiększenie kapitalistycznych zysków.

75% kapitałów bankowych było w rękach zagranicznych kapitalistów, 60% ciężkiego przemysłu, 90% węgla Zagłębia Donieckiego, 60% ropy, 95% przemysłu elektrycznego itd. Tuż przed pierwszą wojną światową Rosja w produkcji światowej dawała zaledwie 2,6%, tj. dziesiątą część tego, co Anglia i Niemcy razem wzięte, a piętnastą część tego co Stany Zjednoczone.

Ponad 2/3 ziemi znajdowało się w rękach obszarników i bogaczy wiejskich, w rękach 30.000 rodzin, na jednej trzeciej wegetowało 10,5 miliona chłopskich rodzin. Robotnicy pracowali po 16 godzin na dobę, głodowe prace zmniejszane były przez różne kary i oszustwa. Analfabetów było 76%.

Początek budownictwa socjalistycznego

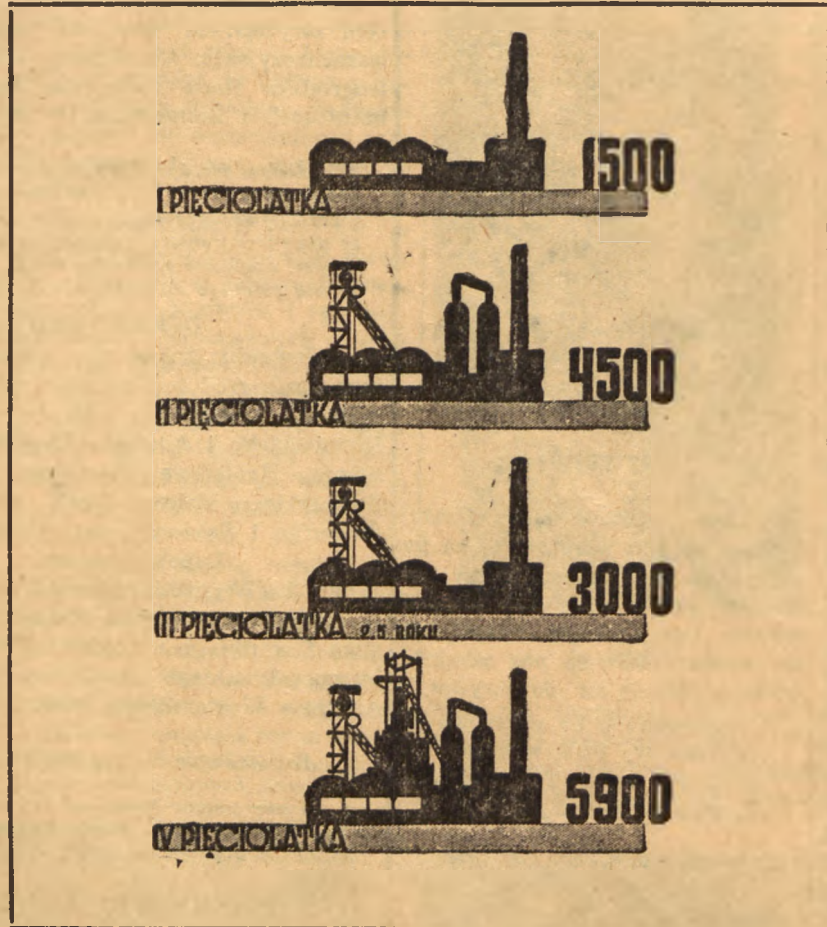
Wielka Rewolucja Październikowa dokonała zasadniczych zmian w tym układzie. Fabryki, ziemia, wszystkie bogactwa naturalne stały się własnością ludu pracującego. Ale jakże olbrzymia praca czekała narody radzieckie, aby najpierw uruchomić zniszczone przez poprzednich właścicieli i wojnę fabryki, aby oblać olbrzymie ugory, aby najpierw wyrównać wielowiekowe zaległości, a następnie tak rozbudować przemysł i rolnictwo, aby ZSRR stał się

najpotężniejszym państwem świata. Tego olbrzymiego wysiłku dokonały narody radzieckie, realizując w praktyce teorię marksistowską, kładąc drogą, którą wskazywała WKP(b) pod wodzą Lenina i Stalina.

Po zwycięskim zakończeniu wojny domowej i przełamaniu interwencji Państwowa Komisja Elektryfikacji pod osobistym kierownictwem Lenina opracowała na wiosnę 1920 r. tzw. plan GOERLO, długofalowy plan elektryfikacji. W następnym roku powstała Państwowa Komisja Planowania (Gosplan), później podobne komisje przy rządach republik związkowych.

Pierwsza pięciolątka

W kwietniu 1929 r. XVI konferencja partyjna uchwaliła pierwszą pięciolatkę budownictwa socjalistycz-

nego. Przewidywała ona ogólne inwestycje na sumę 64,6 miliarda rubli, z czego na przemysł i elektryfikację 19,5 miliarda, rolnictwo 23, transport 10. Był to olbrzymi plan wyposażenia przemysłu i rolnictwa radzieckiego w nowoczesne urządzenia techniczne. Stalin tak określił plan:

„Podstawowe zadanie pięciolátky polegało na tym, by stworzyć w naszym kraju taki przemysł, który by zdołał uzbroić w nowe urządzenia techniczne i zreorganizować na pod-

stawie socjalizmu nie tylko cały przemysł, lecz również transport, lecz również rolnictwo”.

W rezultacie niezwykle ofiarnej pracy całej klasy robotniczej, dzięki niezwykłemu bohaterstwu robotników w ich fabrykach i kopalniach pierwsza pięciolątka została ukończona w ciągu 4 lat i 3 miesięcy.

Druga pięciolątka

Na XVII zjeździe partii w styczniu 1934 r. Mołotow i Kujbyszew przedłożyli plan drugiej pięciolátky, obejmującej lata 1933 — 37. Zadania były jeszcze większe niż poprzednio. Produkcja przemysłowa miała wzrosnąć ośmiokrotnie w porównaniu z okresem przedwojennym, wartość robót kapitalnych wynosiła już 133 miliardy rubli, a więc przeszło dwa razy więcej niż w czasie pierwszej pięciolátky. WKP(b) tak określiła zadania drugiej pięciolátky:

„Podstawowe zadania drugiej pięciolátky — ostateczna likwidacja elementów kapitalistycznych, przezwyciężenie przeżytków kapitalizmu w ekonomice i świadomości ludzi, zakończenie rekonstrukcji całej gospodarki narodowej na podstawie najnowszej techniki i nowych przedsiębiorstw, mechanizacja rolnictwa i podniesienie jego wydajności — stawiają z całą ostrością sprawę podniesienia jakości pracy we wszystkich dziedzinach, przede wszystkim zaś jakości kierownictwa organizacyjno — praktycznego”.

Pięciolatkę wykonamy w 4 lata. (Plakat radziecki)

chodzenia od socjalizmu do komunizmu.

Brutalny napad hord hitlerowskich w r. 1941 nie pozwolił zrealizować w pełni tego planu. Ale przecież osiągnięte sukcesy były olbrzymie. Oto kilka cyfr, które ilustrują wzrost produkcji od r. 1913 do r. 1940:

dochód narodowy	6
globalna produkcja	8,5
produkcja dóbr wytwórczych	13,5
produkcja dóbr spożywczych	5,0

Stalin powiedział wtedy:

„Tak niebawym wzrost produkcji nie może być traktowany jako zwykły i normalny rozwój kraju od zacofania do postępu. Był to skok, przy którego pomocy ojczyzna nasza przekształciła się z kraju zacofanego w postępowy, z rolniczego w uprzemysłowiony”.

Wojna

W r. 1940 dochód narodowy wynosił już 128,3 miliarda rubli, podczas, gdy pod koniec pierwszej pięciolátky 45 miliardów.

Napad hitlerowskich Niemiec nie pozwolił zrealizować w pełni trzeciej pięciolátky. Przystąpiono do opracowania planów mobilizacji całego gospodarstwa narodowego na potrzeby gospodarki wojennej. Sprężyste i umiejętne plany oraz niebawym entuzjazm ludu pracującego pozwoliły wykonać z nadwyżką te wszystkie plany, przynosząc w rezultacie wspaniałe zwycięstwo.

Pięciolątka powojenna

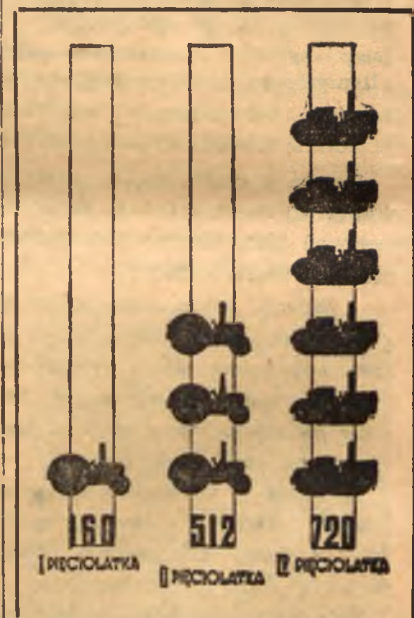
Podstawowe zadania pięcioletniego planu powojennego (1946—1950) polega na a) odbudowaniu terenów zniszczonych przez okupację niemiecką, b) osiągnięciu przedwojennego poziomu przemysłu i rolnictwa, c) przekroczeniu tego poziomu w bardzo znacznym stopniu. Stalin powiedział 9 lutego 1946 r.:

„Musimy dopiąć tego, aby nasz przemysł wytwarzał około 50 milionów ton żelaza rocznie, około 60 milionów ton stali, około 500 milionów ton węgla, około 60 milionów ton ropy naftowej. Tylko pod tym warunkiem ojczyzna nasza będzie zabezpieczona przed wszelkimi możliwymi niespodziankami. Trzeba na to chyba trzech nowych pięciolatek, albo nawet i więcej, lecz cel ten może być osiągnięty i my go osiągniemy”.

O sukcesach narodu radzieckiego świadczą cyfry ogłoszonego w dn. 15 października komunikatu Centralnego Urzędu Statystycznego.

W trzecim kwartale r. b. rozszerzony plan produkcji globalnej przemysłu Z. S. R. R. wykonany zo-

stał w 102 procentach. Pięcioletni plan gospodarczy ZSRR na lata 1946—1950 przewidywał, że w roku 1950 przedwojenny poziom produkcji przemysłowej zostanie przekroczony o 48 proc. Ale już w czerwcu roku bieżącego prze-

ciężna dobową produkcja przekraczała poziom 1940 roku o 41 proc. Cyfra ta pozwala przypuszczać, że powojenna pięciolątka zostanie wykonana z nadwyżką.

Socjalizm zwycięża

Wspaniałe sukcesy osiągnięte przez naród radziecki pod kierownictwem partii bolszewickiej i wielkiego Stalina są jaskrawym dowodem ogromnej żywotności radzieckiego systemu gospodarczego. Sukcesy te są specjalnie uderzające, gdy porówna się je z gospodarką krajów kapitalistycznych, wówczas gdy Związek Radziecki, a obok niego kraje demokracji ludowej, kroczą naprzód drogą dalszego rozwoju — świat kapitalistyczny znajduje się na progu kryzysu ekonomicznego. We wszystkich kapitalistycznych krajach widzimy kurczenie się produkcji, wzrost armii bezrobotnych. W Stanach Zjednoczonych poziom produkcji przemysłowej w ciągu pierwszego półrocza 1949 roku obniżył się o 13 proc., USA liczą dziś około 8 milionów całkowicie bezrobotnych i ponad 12 milionów — częściowo bezrobotnych. Sytuacja w innych krajach kapitalistycznych nie jest lepsza.

Fakty te dowodzą wyższości ustroju socjalistycznego nad kapitalistycznym.

Wielka akademie w Teatrze Państwowym ku czci 32 rocznicy Rewolucji Październikowej

Na długo przed wyznaczoną godziną zapelnili się przybyłymi na Akademię wszelkie możliwe miejsca siedzące i stojące w sali Teatru Państwowego. Po odegraniu przez orkiestrę Filharmonii „Międzynarodówki”, podchwytanej przez zebranych — akademię zagal i Sekr. KM PZPR tow. Szymański,

W prezydium oprócz przedstawicieli władz partyjnych z członkiem KC PZPR tow. Izidorczykiem na czele siedli reprezentanci stronnictw politycznych, organizacji społecznych i młodzieżowych, przodownicy pracy: tow. E. Dragan, L. Królowska, K. Orłowski i W. Bogdański oraz owacyjnie witani delegaci Armii Czerwonej i Odrodzonego Wojska Polskiego.

Referat o znaczeniu Rewolucji Październikowej wygłosił I Sekretarz KW PZPR tow. Łapota. Po wyjaśnieniu genezy rewolucji socjalistycznej, jaka dokonała się w Rosji w pamiętne dni października 1917 roku, mówca scharakteryzował Wielką Rewolucję, jako pierwszy wyłom, dokonany w łańcuchu państw imperialistycznych, jako początek nowej ery ludzkości.

Mówca zobrazował następnie w jaki sposób zdobycze Rewolucji utrwalone przez budowę socjalizmu w ZSRR, przyniosły potem w wyniku II wojny światowej dalszy wyłom w systemie kapitalizmu przez powstanie szeregu państw demokracji ludowej w środkowej i południowej Europie. W dalszym rozwoju wydarzeń, przyniosły one i trzecie pokolenie zwycięstwo Października w postaci wyzwolenia przez chińską Armię Ludową olbrzymiego terytorium Chin i stworzenia z nich potężnej republiki ludowej.

Zwycięstwa te — zakończył tow. Łapota — pozwalają wśród mas pracujących całego świata utrwalić przekonania o ostatecznym zwycięstwie Października na całej kuli ziemskiej.

Przemówienie tow. Łapota było wielokrotnie przerywane przez żywiołowe okrzyki zebranych na cześć WKP(b) i jej Wodza tow. Stalina. Wśród entuzjastów zebrani uchwalili zgłoszoną do prezydium rezolucję, w której czytamy:

„Pozdrawiamy naród Wielkiego Kraju Socjalizmu ZSRR, który pierwszy zapoczątkował nową erę historii ludzkości, erę rewolucji socjalistycznej, erę Socjalizmu.

Doświadczeni Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej i jej statku — Partii Lenina i Stalina WKP(b), stały się drogowskazem dla klasy robotniczej całego świata, jak należy walczyć, jak zwyciężać, jak budować socjalizm.

Rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej stała się świętem nie tylko narodów ZSRR, ale i całej klasy robotniczej, całej postępowej ludzkości walczącej o Demokrację, Socjalizm i Pokój.

Naród Polski zawięzł Wiel-

kiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej dwukrotne odzyskanie niepodległości, a za drugim razem i wolności przez stworzenie ustroju demokracji ludowej, otwierającej drogę do budowy Polski Socjalistycznej.

Pozdrawiamy bohaterką, niezwyciężoną Armię Radziecką, oswobodzicielką narodów, pogromcą faszyzmu — stojącą na straży pokoju światowego.

Gorące i serdeczne pozdrowienia dla wodza światowego proletariatu, przyjaciela ludzkości i Polski Tow. Stalina, którego pełne głębokiej mądrości rady w węzłowych zagadnieniach rozwoju Polski, pomogły naszej Partii i masom pracującym w wytyczeniu jasnej perspektywy socjal-

Wydział Prawa UMCS pod opieką prawników całej Lubelszczyzny

Zebrani w dn. 2 listopada 1949 r. adwokaci — członkowie Stronnictwa Demokratycznego Okręgu Lubelskiego, doceniając pięcioletni dorobek UMCS i utworzenie w nim w bieżącym roku Wydziału Prawa, uznali za konieczne otoczyć opieką nowopowstały Wydział przez ogół prawników. W tym celu uchwalili zwrócić się do Partii Politycznych, Władz UMCS, Zw. Zaw. Prac. Sądów, i Prok., Izby Adwokackiej, Izby Notarialnej, Szefa Wojskowego Sądu Rejonowego, i Szefa Wojskowej Prokuratury Rejonowej z wnioskiem powołania Komitetu Społecznego Fundacji: insygnii Dziekana Wydziału Prawa i urządzenia sali wykładowej.

Insygnia i wyposażenie sali zostaną przekazane władzom UMCS, jako wyraz gorącego poparcia ogółu prawników Lubelszczyzny dla nowopowstałego Wydziału Prawa, kształcącego młodzież prawniczą dla Polski Ludowej.

Robotnicy wespół z młodzieżą szkolną obchodzili rocznicę Październikowej Rewolucji

W ładnie udekorowanej świetlicy Browaru Państwowego Nr 38 odbyła się w dn. 5 bm. akademie dla załogi oraz pracowników Centrali Przemysłu Metalowego. Po odegraniu hymnu radzieckiego i zagajeniu zebrania przez kierownika Browaru tow. Sorokę powołano do prezydium przedstawicieli dyrekcji, Partii, Rad Zakładowych i przodowników pracy obydwu instytucji.

W części oficjalnej przedstawiciel KM PZPR tow. Kołodyński wygłosił refe-

rat o znaczeniu Rewolucji Październikowej, obrazując w nim osiągnięcia Związku Radzieckiego na przestrzeni 32 lat.

W drugiej części akademii odbyły się występy artystyczne, w których wzięły udział: trio śpiewacze z Lic. Ogólnokształc. im. Kunickiego oraz uczniowie i uczennice Lic. Fermentacyjnego. Na program złożyły się piosenki oraz recytacje.

Akademii zakończono odśpiewaniem „Międzynarodówki”. (x)

Szkolna akademie w 32 rocznicę Rewolucji manifestacją przyjaźni dla Zw. Radzieckiego i woli zachowania pokoju

Uroczysta akademie dla młodzieży szkolnej Lublina zgromadziła w hali sportowej około 4 tys. uczniowie i uczniów szkół podstawowych, którzy przybyli wraz ze swymi wychowawcami. Stała się ona potężną manifestacją uczuć przyjaźni naszego młodego pokolenia dla Związku Radzieckiego i gorącego pragnienia pokoju.

Akademii rozpoczęła orkiestra pończowców odegraniem hymnów państwowych polskiego i radzieckiego, które młodzież podjęła tysiącem młodych głosów. Następnie przemówił z estrady tow. wiz. Koszałka, tłumacząc zebranym uczniom sens Rewolucji Październikowej.

Prostym, przystępnym językiem wykażąc mówca młodzieży znaczenie socjalistycznego budownictwa i pokojową politykę pierwszego w świecie socjalistycznego państwa od pierwszej chwili jego istnienia aż po dzień dzisiejszy.

Kiedy tow. Koszałka zakończył

Uroczysta akademie w RSW „Prasa”

W sali konferencyjnej KW PZPR zgromadzili się o godz. 15 dnia 5 bm. pracownicy lubelskiego oddziału RSW „Prasa” i liczni pracownicy Komitetu Wojewódzkiego Partii na akademii zorganizowaną ku czci 32 rocznicy Wielkiej Rewolucji.

Po zagajeniu przez tow. dyr. Z. Budzyńskiego i powołaniu przy-

zium spośród przedstawicieli Partii i władz związkowych referat o znaczeniu Rewolucji Październikowej wygłosił red. tow. A. Sroga.

W części artystycznej wystąpił zespół artystyczny przy RSW „Prasa” ze szluka Ułjańskiego p. t. „Na przystanku”, pieśnią radzieckimi w wykonaniu chóru żeńskiego i solowymi deklamacjami wierszy Majakowskiego i Świeżowa.

Na zakończenie odczytano listę pracowników oddziału, nagrodzonych za gorliwą i sumienną pracę specjalnymi premiami pieniężnymi.

Ze sportu

Lublinianka — Orleń (Dęblin) 8:8

W dniu wczorajszym rozegrany został w sali kina „Apollo” mecz pięciarski pomiędzy tymi drużynami zakończony wynikiem remisowym 8:8.

Wyniki techniczne spotkań (od wagi muszej do ciężkiej)

Kukier (L) zdobył punkty w o. wskutek nadwagi przeciwnika. W II rundzie Telka poddał się.

W w. koguciej Frończewicz (O) zdobył pkty w o. gdyż lekarz nie dopuścił do walki Kruka (L).

W półkowej Kołodyński (L) uległ na pkty silniejszemu fizycznie Stefańskiemu (O).

W lekkiej Maroński (L) miał nadwagę. W walce towarzyskiej Degórski (O) poddał się w I rundzie.

W półśredniej Krasnożon (L) minimalnie zwyciężył Jędraska (O).

W średniej Trzęsowski (L) spacerkiem wygrał z Wołoszynem (O).

W półciężkiej Musiał (L) przegrał przez k o. w II rundzie z Dorabalskim (O).

W ciężkiej Steo (L) zdobył pkty w o. z braku przeciwnika. Szczegółowe sprawozdanie z tego spotkania zamieścimy we wtorkowym numerze naszego piśma.

GWARDIA — ZWIĄZKOWIEC 2:2 (1:1)

W meczu piłkarzy o mistrzostwo A kl. gwardia zwyciężyła Związkowca 2:1. Sędziował ob. Sokół — dobrze.

POLSKA — ALBANIA 2:1 (1:0)

W międzypaństwowym meczu piłki nożnej, który odbył się w Warszawie — Polska zwyciężyła Albanię 2:1. Widzów 25 tysięcy.

Dni książki radzieckiej

W związku z 32-rocznicą Rewolucji Październikowej firmy wydawnicze i księgarnie urządzają w terminie od 7 do 9 bm. wystawy i spójne stoiska z książkami i podręcznikami do nauki języka rosyjskiego.

Sprzedaż organizują: PZWS (ul. Bernardyńska 8), „Książka i Wiedza” (ul. Krak. - Przedm. 29), „Czytelnik” (Krak. Przedm. 5) oraz Księgarnia Spółdzielcza (Krak. - Przedmieście 38).

swe przemówienie podkreśleniem roli, jaką dziś Zw. Radziecki odgrywa dla obrony pokoju i dla sprawy dalszego pomyślnego budownictwa lepszego jutra u nas w kraju — młodzież odpowiedziała żywołową manifestacją na cześć Zw. Radzieckiego i na rzecz pokoju.

Część artystyczną akademii wypełniły szkolne zespoły recytacyjne i śpiewacze bogatym programem utworów czołowych poetów rosyjskich i pieśni radzieckich. Ze zbiorowymi deklamacjami wystąpiły ze szkoły podstawowych Nr 3 i 19 a pieśni wykonały chóry szkół Nr 5 i 24.

10-letnia uczennica szkoły TPD Wanda Sikora odczytała z werwą solo kozaka, a po niej grupa 8-miu jej koleżanek z tej samej szkoły wykonały figurkowy krakowiak.

Na zakończenie akademii popularny zespół żywego słowa przy Spółdzielni Wydawniczej „Czytelnik” wykonał fragment z powieści Maksyma Gorkiego pt. „Matka”, po czym zebrana młodzież odśpiewała „Międzynarodówkę”.

Radio

PONIEDZIAŁEK, 7.XI.1949

WARSZAWA na fal 1339,3 m

8-40 Rozrywkowa muzyka radziecka, 8-55 Gazetka szkolna, 9-15 Wszechnica Radiowa, 9-35 Rozrywkowa muzyka radziecka, 10-10 Pieśni narodów ZSRR, 10-55 Audycja szkolna, 11-15 „Kawaler Złotej Gwiazdy” — fragment powieści, 12-00 Dziennik, 12-30 Audycja dla wsi, 12-55 „Na swojską nutę”, 16-00 Dziennik, 16-20 Pieśni Armii Czerwonej, 17-00 Wielka Rewolucja Październikowa, 17-40 Pieśni rewolucyjne, 18-00 „Ziemia i chleb” — montaż słuchowiskowy, 18-30 Koncert symfoniczny, 20-00 Dziennik, 21-00 Melodie radzieckie, 22-00 Montaż z przebiegu dnia Rewolucji Październikowej w Europie, 24-00 Hymn i koniec audycji.

MOSKWA po polsku

16-30 — 17-15 na fal 25-23, 25-47, 30-67 — Dziennik, Przegląd prasy, Lekcja języka rosyjskiego, Muzyka. 20-30 — 21-50 (na fal 377-4, 1115-0) — Dziennik, Z życia ZSRR, Na tematy międzynarodowe, Przegląd gospodarczy, Muzyka. 22-00 — 22-30 (na fal 31-4, 1115-0) — Dziennik. Na tematy kulturalne, Komentarz dnia, Muzyka.

„SZTANDAR LUDU”

Pismo Wojewódzkiego Komitetu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej Wydawca — Robotnicza Spółdzielnia Wydawnicza „Prasa”, Redakcja i Administracja Lublin, 3-go Maja 14. Telefon: Redakcja 20-04. Redaktor Naczelny 26-93. Dyrektor i Administracja 34-58. Kolportaż 39-02. Buchalteria 27-23. Ogłoszenia 23-72. Rozdziałnia 20-51. Konto czekowe PKO Nr 11-445. Warunki prenumeraty: prenumerata miesięczna 150 zł., prenumerata zbiorowa zł. 75. Odbito członkami Państwowych Lubelskich Zakładów Graficznych w Lublinie, M. Buczka 12. A — 29153

Dokąd dziś idziemy?

TEATRY

TEATR PAŃSTWOWY im. J. Osterwy — nieczynny.

TEATR MUZYCZNY — godz. 19,15 „Piękna Helena”

KINA

Festiwal filmów radzieckich:

APOLLO — „Miturin — Czardziej sądów” — godz. 16, 18, bilety na seans o g. 20 są już wyprzedane.

RIALTO — „Miturin — Czardziej sądów” — godz. 15, 17, 19 (niech 13).

Przedprzedaż biletów na zamówienia zbiorowe w god. 10-14 (święta 9-11.30).

BAŁTYK — „Aleksander Małrosow” — godz. 16, 18 i 20.

WYSTAWY:

WYSTAWA GAZETEK SCIENNYCH — sala MRN. w g. 10-18.

WYSTAWA KSIĄŻKI RADZIECKIEJ — Muzeum Miejskie (Narutowicza 4) codziennie w god. 10-13 i 15-18.

WYSTAWA JESIENNA ZPAP — Muzeum Miejskie codziennie w god. 8-18.

DYŻURY APTEK

Krak. Przedm. 29, Rynek 2, Szopena 15, Kunickiego 42.

TELEFONY

Pogotowie Ratunkowe 44-44 i 22-73 Straż Pożarna 11-11 i 08 K. m. M. Miasta M. O. 23-83

POGOTOWIE WETERYNARYJNE (klinik wet. UMCS przy Al. Radziwiłłowskiej Nr 19 i 20 b)

Porankiem muzyki radzieckiej uczciła 32 rocznicę Wielkiej Rewolucji Filharmonia Lub.

Wczorajszy Poranek Muzyczny Państw. Filharmonii w Lublinie był poświęcony wyłącznie muzyce radzieckiej. Jako pierwszy numer programu orkiestra Filharmonii wykonała Uwerturę do opery Michała Glinki „Ruslan i Ludmiła”, pod batutą Bolesława Kuropatnickiego. Glinka, który tworzył w połowie 19 wieku, jest twórcą wielu oper ludowych i powszechnie nazywany „Ojcem narodowej muzyki rosyjskiej”. Prowadzony intuicją artysty pierwszy począł czerpać ze skarbnicy motywów ludowych.

Poza tym orkiestra wykonała 4 fragmenty z suity baletowej „Cyganale” — kompozytora zaliczanego do starszej generacji — Wasilenki, który również brał w swoim tworzeniu za podstawę motywy z melodii narodów zamieszkujących Związek Radziecki. „Fantazja” najbardziej charakterystycznego przedstawiciela narodowego kierunku muzyki rosyjskiej Mussorgskiego, mająca za temat sabat czarownic na Łysej Górze — to trzeci punkt pro-

gramu, w wykonaniu orkiestry filharmonicznej. Baśnie ludowe stanowiły temat dla wielu kompozytorów rosyjskich, spośród których Rimski — Korsakow czerpał wiele także z tematów wschodnich („Sze herezada”).

Pieśni współczesnych kompozytorów radzieckich z towarzyszeniem orkiestry odśpiewał bas opery warszawskiej Janusz Herbich. Były to: „Piosenka o kapitanie” z filmu „Dzieci kapitana Granta” i „Wesoły wicher” Dunajewskiego, Nowikowa — „Droga”, osnuta na motywach hiszpańskich Serenada Naprawnika — „Don Juan” oraz Armada — „Chmury się kłębią”, przy akompaniamencie prof. Dawidowicza. Pieśni te o prostej budowie i płynnej melodii przemawiają do słuchacza swą świeżością i bezpośredniością.

Poranek poprzedziła prelekcja wicedyrektora Państw. Filharmonii w Lublinie Jana Widmańskiego, w której podał przebieg rozwoju współczesnej muzyki radzieckiej i scharakteryzował znajdujące się w programie utwory.

radziecki-sport radziecki-sport radziecki-sport

Wychowanie młodego sportowca

Niżej podajemy skrót artykułu zasłużonego mistrza sportu Z. Romanowej, który ukazał się w nr 8 radzieckiego pisma sportowego „Fizkultura i sport”.

TRENER — WYCHOWAWCA

Kultura fizyczna i sport w naszym kraju są ważnym środkiem komunistycznego wychowania młodzieży, wzmacniają zdrowie pracujących i są jedną z dróg przygotowania narodu radzieckiego do wysokiej wydajności pracy i obrony socjalistycznej ojczyzny.

Wszystko to stawia duże wymagania przed trenerem, jako wychowawcą młodych sportowców, jako ich najbliższym wychowawcą, postępkami i działalnością którego określają bardzo często drogę życiową młodzieńca. Trener winien nie tylko troszczyć się o zdrowie, fizyczny rozwój i poziom sportowo-technicznych rezultatów, lecz ponosić bezpośrednią odpowiedzialność za moralne i polityczne oblicze sportowca, za jego zachowanie się w życiu, w narodzie, w kolektywie. Jeżeli równoległe z nazwiskiem nowego rekordzisty albo championa wymieniamy nazwisko jego trenera, to należy przy różnego rodzaju nie moralnych i antyspołecznych postępkach sportowca, biczując go, wymienić i trenera, który nie zdołał wychować swojego ucznia.

Trener—nauczyciel i wychowawca, starszy towarzysz — winien być człowiekiem bez zarzutu, wzorem dla swoich wychowanków.

Stąd wypływają zadania, stojące przed trenerem. Winien on być człowiekiem o wysokim ideowo-politycznym poziomie, bezustannie pracować nad sobą, studiować zagadnienia historii, filozofii, materializmu dialektycznego, psychologii, winien znać współczesną naukowo-sportową i pedagogiczną literaturę.

SOCJALISTYCZNY STOSUNEK DO PRACY I SPOŁECZNEJ WŁAŚNOŚCI

Do obowiązków trenera należy wpałanie młodym sportowcom socjalistycznego stosunku do pracy. Przede wszystkim musi trener interesować się wynikami nauki swoich wychowanków w szkole. Powinno być regułą, że tylko ten ma prawo zajmować się sportem, kto uczy się dobrze, jest pracowity i uporczywy. Trener winien wychowywać u swoich uczniów troskliwy stosunek do sportowego inwentarza i formy. Żaden wypadek nieodpowiedniego

stosunku do inwentarza sportowego nie może zostać bez konsekwencji.

OGÓLNA KULTURA

Aby uzyskać wysokie rezultaty w sporcie potrzebna jest znajomość w różnych dziedzinach nauki, potrzebna jest wysoka ogólna kultura.

Sam charakter sportu wymaga

„MASOWY ROZWÓJ KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU W NARODZIE JEST WYJĄTKOWO KORZYSTNY, GDYŻ WPAJA W LUDZI ZASADY DISCYPLINY, WZMACNIA ICH ZDROWIE, DAJE BODŹCĄ DO INICJATYWY ORAZ UCZY ICH ZNACZENIA SKOORDYNOWANYCH, WSPÓŁNYCH DZIAŁAŃ”.

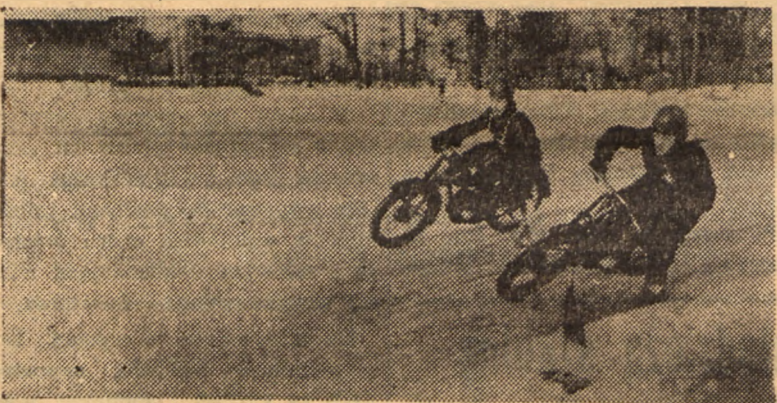
M. KALININ

osobistej i społecznej higieny (ciężka, kostiumu, pomieszczenia, miejsca ćwiczeń). Zadaniem trenera jest również wychowanie prawidłowego pojęcia o duchowym i fizycznym pięknie. Należy walczyć i krytykować obce nam poglądy burżuazyjnej mody wśród sportowców, — podkładanie „watówek” pod marynarkę, wąskie, niewygodne lecz „modne” obuwie itd. — walczyć z żargonem, wulgarnymi słowami i gburowatością.

...

Wspaniałe moralne cechy ludzi radzieckich rodzą się w procesie walki nowej socjalistycznej moralności z przeżytkami starej. Zadaniem trenera sportowego w wychowaniu młodego sportowca są wielkie i odpowiedzialne. Różnorodna i pożyteczna praca trenera — wychowawcy wymaga wiele czasu, siły i twórczego podejścia do uczniów, umiejętności uogólniania i analizowania zjawisk życia. Jest to praca trudna, lecz zaszczytna i szlachetna.

Wyścigi motocyklowe na lodzie

Na zdjęciu: Zawody motocyklowe na torze lodowym.

50-lecie sportu motorowego w ZSRR

W roku bieżącym przypada 50-rocznica powstania sportu motorowego w ZSRR.

Pierwsze w historii Rosji wyścigi motocyklowe odbyły się pod Petersburgiem w 1899 r. i zgromadziły na starcie 11 zawodników. Na trasie długości 107 km odniósł zwycięstwo Mazi, przebijając dystans w czasie 2:43:38. Mazi wygrał również pierw-

sze wyścigi samochodowe, które w tym samym roku odbyły się na trasie Moskwa — Petersburg. Zawody te zapoczątkowały stałe imprezy samochodowe i motocyklowe w carskiej Rosji. Były one jednak sportem wybitnie elitarnym, dostępnym jedynie dla garstki bogatych synów fabrykantów i kupców.

Dziś motocyklizm i automobilizm mają w Związku Radzieckim zupełnie inny charakter. Są oparte, tak jak wszystkie gałęzie sportu, na podstawach masowych i dostępne dla szerokich mas ludzi pracy. Doskonale sprzęt krajowej produkcji i bogate rezerwy kierowców, zapewniają radzieckiemu sportowi motorowemu osiągnięcia na skalę światową.

Odrodzony radziecki sport motorowy zainaugurował swoją drogę do wspaniałych wyników pierwszymi mistrzostwami Federacji Rosyjskiej w roku 1920. Od tej pory corocznie dziesiątki tysięcy kierowców stają na starcie licznych imprez w całym kraju. Prawie każda z nich przynosi nowe rekordy ZSRR. W ostatnim tygodniu wyścigi przyniosły znowu 9 krajowych rekordów motocyklowych i 2 automobilowe.

Biegi narciarskie

Jedną z cech sportu radzieckiego jest jego masowość. W popularnych biegach sportowych biorą udział miliony uczestników. W samych biegach narciarskich wzięło udział w sezonie zimowym 4 miliony narciarzy. Na zdjęciu bieg narciarski.

Organizacja wychowania fizycznego i sportu w ZSRR

Centralnym organem kierowniczym radzieckiego ruchu sportowego jest Państwowy Komitet do spraw Kultury Fizycznej i Sportu przy Radzie Ministrów ZSRR. Jest on właściwie Ministerstwem Sportu i Wychowania Fizycznego ZSRR.

Komitet kieruje całokształtem ruchu sportowego, a dla realizacji swych zadań posiada szeroko rozgałęziony aparat terenowy, od komitetów do spraw Kultury Fizycznej i Sportu przy Radach Ministrów wszystkich Republik Związkowych do Rejonowych Komitetów Wykonawczych.

Najpoważniejszą rolę w ruchu sportowym Związku Radzieckiego odgrywają potężne i masowe stowarzyszenia pionu Związków Zawodowych jak „Lokomotiw”, „Nauka”, „Torpedo”, „Zenit”, „Stalinić” czy inne. Grupują one w swych szeregach pracowników zatrudnionych w danym zawodzie i tak na przykład „Lokomotiw” jest stowarzyszeniem pracowników kolejowych, „Nauka” — pracowników wyższych uczelni i zakładów naukowych, „Torpedo” — pracowników przemysłu samochodowego itd.

Wychowaniem fizycznym i sportem w wojsku zajmują się Domy Oficerskie, znajdujące się w każdym niemal garnizonie. Doskonałe zorganizowaną pracę sportową w tych klubach kieruje CDKA w Moskwie

(Centralny Dom Czerwonej Armii).

Bardzo popularnym stowarzyszeniem jest „Spartak”, grupujący pracowników zjednoczeń przemysłowych a najsilniejszą pozycję w sporcie wyczynowym zajmuje stowarzyszenie „Dynamo” najstarsze i najpopularniejsze w ZSRR (powstało w 1923 roku), do którego należą pracownicy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Bezpieczeństwa Publicznego, Wojsk Pogranicznych, Straży Milicji.

Wyższych uczelni wychowania fizycznego — czteroletnich Instytutów Kultury Fizycznej — jest w ZSRR jedenaście. Kształceniem kadry nauczycieli wychowania fizycznego zajmują się specjalne wydziały kultury fizycznej przy Instytutach Pedagogicznych. Około 40 tysięcy zawodowych kształci kadre specjalistów niższego szczebla, a wreszcie w Moskwie, Leningradzie i Kijowie działają dwuletnie szkoły trenerskie.

W ZSRR uruchomiono już w 1936 roku Dziecięce Szkoły Sportowe, które przyczyniły się wybitnie do rozwinięcia zamiłowania do wychowania fizycznego i sportu wśród młodzieży radzieckiej. Szkół takich jest teraz na terenie ZSRR około 700, a w murach ich czerpie naukę około 140.000 najbardziej uzdolnionych sportowo dzieci.

Włodzimierz Gołębiowski

Budowniczy Metro — Żenia Czestnych

Żenia Czestnych pracuje w Metro. Kieruje stacją elektrycznych pomp. Gdy Żenia w wysokich gumowych butach i ciepłym kombinezonie obchodzi stację, trudno w niej domyśleć się wzorowej gimnastyczki, tak bardzo jest niezgrabną. Lecz popatrzcie na Żenę w czasie ćwiczeń gimnastycznych w sportowym klubie Metrostroja. Wiele w niej lekkości.

Żenia jest nie tylko gimnastyczką. Zimą jeździ na nartach, latem gra w siatkówkę, biega i pływa. Jednocześnie jest ona dobrą organizatorką sportu. W Metro jest przewodniczącą niższej rady organizacji sportowej „Lokomotiw”.

Ślusarz — Mikołaj Matuzow

Mikołaj Matuzow po ukończeniu szkoły rzemieślniczej znalazł zatrudnienie jako ślusarz na fabryce „Kaliber”. Po pracy znajduje zawsze czas dla sportu. W klubie sportowym „Ojczyzna” Mikołaj, jak i wielu innych jego towarzyszy stał się doświadczonym sportsmanem. Stały trening, doskonalenie techniki dały mu możliwość uczestniczenia w większych zawodach. Mikołaj zajmuje się sportem narciarskim i lekkoatletyką. Jest on nie tylko dobrym sportowcem, ale i przodownikiem pracy. W fabryce, na honorowej tablicy wisi jego fotografia z podpisem: „Strachanowiec — Mikołaj Matuzow. Systematycznie wypełnia normę na 250%”.